

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 79

De Noordpool-Zwendel

10 cents.
België 25 cent.

Met een geweldigen stomp wierp de matroos zijn tegenstander achteruit.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE NOORDPOOL-ZWENDEL.

EERSTE HOOFDSTUK.

De man kon geholpen worden.

Charly Brand bracht zijn vriend het ochtendblad van de „Times”. Raffles lag in zijn kamerjapon languit op de chaise-longue, die een der prachtige meubelstukken uitmaakte, waarmede de elegante woning van den Grooten Onbekende gemeubileerd was.

Raffles tastte met zijn rechterhand naar den kop chocolade, die op een gouden presenteerblad voor hem stond, terwijl hij met de linker de ontvangen brieven vasthield.

Het adres van een dezer luidde:

Aan baron van Geldern.

Raffles opende het couvert en las den brief.

„O!” riep hij lachend. „Mijn mooie dame van het laatste bal! Herinner je je haar nog, Charly? Ik meen ten minste, dat ik je verteld heb, dat ik op het groote bal in het Westminster-hotel een bekoorlijke jonge dame heb leeren kennen, die echter even arm als mooi is. Zij schijnt een groot vertrouwen in mij te stellen, anders zou het niet mogelijk zijn, dat zij zich voor zulk een kiesche zaak tot mij wendde.”

Hij gaf Charly den brief en deze las hem aandachtig door:

„Hooggeachte heer!” zoo begon de brief, die met duidelijke letters geschreven was.

„U zult u zeker de jonge dame nog herinneren,

Raffles 79.

wie gij laatstleden Zaterdagnacht in het Westminster-hotel zooveel attenties bewezen hebt. Gij wildet zoo gaarne den sluier oplichten, waarmede ik mijn persoon omhulde.

Welnu dan.

Ik wil wel bekennen, dat ik dit bal heimelijk bezocht heb, in de hoop, den heer te ontmoeten, wien ik mijn hart geschonken heb. Veroorloof mij, eerlijk te bekennen, dat ik den man, die sedert ongeveer twaalf maanden eerste secretaris bij sir Parkhurst is, met mijn gansche hart liefheb en dat ik het voor onmogelijk houd, dat hij zich zou hebben schuldig gemaakt aan de verduisteringen, waarvan men hem beticht. Hij wilde zich reeds van het leven berooven en het is mij slechts met moeite gelukt, hem van dit besluit af te brengen. Van sir Parkhurst, dien men den goudkoning noemt, wil ik niets zeggen wat ik niet kan verantwoorden, maar ik moet bekennen, dat hij mij sedert langen tijd achtervolgde en nu vermoed ik, dat hij mijn ongelukkigen vriend opzettelijk ruïneeren wil, om het hem onmogelijk te maken, mij, die arm ben, te kunnen trouwen. In den bewusten nacht hebt gij mij om mijn portret gevraagd en ik voldoe nu aan uw verzoek, in de hoop, dat mijn

EXCELSIOR BANDEN.

smeeken u bewegen zal en dat u zich het lot zult aantrekken van mij en van mijn verloofde, Fred Longwer. Ik weet niet op welke manier u mij kunt helpen. Ik vertrouw er alleen op, dat gij een edel en braaf karakter hebt en wend mij daarom in mijn wanhoop tot u, zonder dat ik weet, of gij mij wel goed begrepen hebt.

ELSIE BROWN."

In den brief lag het portret van een jong meisje, dat Charly Brand een kreet van bewondering ontlokte.

„Wat is zij mooi!" zei hij, terwijl hij zijn vriend den brief en het portret teruggaf.

Raffles floot en nam de courant op.

„Bijzonder schoon, mijn jongen! als ik lord Lister niet was, dan zou ik Fred Longwer wel willen zijn!"

„En wat wil je doen? Kunt ge haar helpen?"

„Een mensch kan veel doen, als hij maar wil!" gaf de groote onbekende ten antwoord en begon de courant te lezen.

„Maar je schijnt niet veel belang in de zaak te stellen!" sprak Charly, op wien de roerende brief en het mooie portret van Elsie Brown grooten indruk schenen gemaakt te hebben.

Raffles scheen niet te luisteren. Zijn aristokratisch gelaat kreeg plotseling een vreeselijke uitdrukking, waaruit bleek, dat hij weer een bijzonder geniale streek begon voor te bereiden. Hij liet zijn lorgnet vallen.

„De oude koppelaar schijnt reeds weer aan het werk te zijn!" sprak hij halfslud.

Daarna las hij een advertentie voor, die hem bijzonder scheen te interesseeren; zij luidde:

„Levensgeluk.

James Walker, internationaal huwelijksbureau, Wallstreet 37, zoekt voor een der rijkste edelmannen in Londen, een zekeren sir X., een passende bruid. Voorwaarden: buitengewone schoonheid en nette manieren. Kapitaal is geen vereischte, maar de dame moet tot een voorname familie behooren en mag hoogstens achttien jaar oud zijn. De huwelijksandidaat is ongeveer vijftig, heeft een goed voorkomen en beschikt over een zoodanig vermogen, dat het hem mogelijk is, al de wenschen zijner echtgenoot te bevredigen. Reflectanten gelieven zich schriftelijk met toezending van portret tot mij te wenden."

„Een mooi zaakje!" sprak Charly Brand. „Wanneer deze heer niet in staat is zich zelf een vrouw te zoeken, dan zou hij verstandiger doen, er vooreerst van af te zien, in plaats van een middel te gebruiken, dat volgens den inhoud der advertentie, zeer onkiesch is."

Raffles sprong op, wierp zijn chambre cloack over

den arm van den jongen, die aan de deur stond en trok een gekleede jas aan. Hij keek op zijn horloge.

„Elf uur! Wij hebben nu nog eenigen tijd om den waardigen mr. Walker eens nader te bekijken. Je moet namelijk weten, Charly, dat ik dien man niet lijden mag! De man drijft handel in rare dingen en zijn huwelijkskoppelarijen hebben altijd iets geheimzinnigs... begrijp je mij? Men weet nooit, welk soort lui zijn cliënten zijn en ik heb vernomen, dat hij reeds verscheidene arme meisjes heeft ongelukkig gemaakt, doordat hij haar door zijn advertenties in de val liet loopen en haar den heeren in handen speelde, terwijl er van een huwelijk gewoonlijk niets terecht kwam.

Ik moest mij al zeer vergisen als Parkhurst, met zijn goed voorkomen, wiens naam reeds sedert twintig jaren in verband staat met ieder onzedelijk proces, dat er in Londen gevoerd wordt, deze huwelijksandidaat niet was!"

„Je kunt wel eens gelijk hebben!" riep Charly. „Wat ben je van plan te doen?"

„Ik heb nog geen besluit genomen. Ik hoop, twee vliegen in één klap te slaan, want vooral moet de ongelukkige kleine verloofde uit het Westminster-hotel geholpen worden! Laat mijn rijtuig voorkomen!"

Vijf minuten later reed het elegante rijtuig van lord Lister naar de Wallstreet. Hij had het portret van Elsie Brown in zijn zak gestoken en rookte op zijn gemak een sigaret, totdat het rijtuig stilhield.

Hij keek guldig uit zijn oogen en lachte voor en na. Mr. Walker, internationaal bureau voor huwelijken, bewoonde een zeer elegant huis.

Raffles ging door middel van de lift naar boven en werd in een prachtig gemeubileerd vertrek binnengelaten.

Aan de muren hingen portretten en antieke schilderijen.

Hij was nauwelijks eenige minuten alleen, toen mr. Walker persoonlijk binnenkwam. Het was een kleine man met een onnatuurlijk groot voorhoofd, waarachter men weinig goede eigenschappen kon vermoeden. Hij ging zoo staan, dat het licht hem op den rug viel, maar keek Raffles door zijn groote blauwe brillen glazen opmerkzaam aan.

Bij het binnenkomen van Walker maakte Raffles zulk een diepe buiging, dat Walker weinig van zijn gelaat te zien kreeg.

Hij bleef deemoedig en met voorovergebogen hoofd staan en zei op een toon, alsof hij steeds gewend was, met hooggeplaatste personen te spreken.

„Vergeef mij, mr. Walker, wanneer ik u misschien

stoor. Ik wilde u alleen beleefd vragen, of ge u misschien van mijn tusschenkomst wilt bedienen."

"Bij wat?"

"Bij het huwelijk van sir X, waarvan sprake is in een groote advertentie, die heden in de „Times" voorkomt."

Mr. Walker werd vriendelijk en wees naar een stoel.

"Hebt u een dame, die u mij kunt aanbevelen?"

"Ja."

"Toon mij haar!"

"Wacht even! Ik moet eerst weten, wien het betreft!"

"Dat is een geheim, sir..."

"Mijn naam is John Jonathan, mr. Walker."

"Mr. Jonathan, gij moet het aan mij overlaten, om te kiezen. Ik mag den naam mijner cliënten niet openbaren."

Raffles speelde op zoodanige wijze met het portret, dat Walkers blikken er op vielen.

"Drommels!" riep hij. „Is dat misschien de dame?"

"Ja, mijn zuster!"

"Laat het portret hier! Mijn cliënt is een fijnproever! Drommels, dat meisje is mooi! Let op, de zaak komt in orde."

Met zijn vette, dikke vingers greep hij naar het portret, doch Raffles hield het vast.

"Halt! Als gij mij niet vertelt, wien het betreft, dan geef ik het portret niet af!"

"Nu, ik zie, dat ge mij inderdaad iets goeds kunt aanbieden. De man, dien ik uithuwelijken wil, is sir Parkhurst."

Een vroolijk lachje speelde om de lippen van den grooten onbekende.

"O! sir Parkhurst! Dat is waarlijk een goede partij! Ik ken hem! Maar ik vrees toch, dat mijn zuster zonder mijn dringende aansporing, niets van hem zal willen weten. Parkhurst is lang, mager en leelijk. Mijn zuster zoekt een man, die van middelbare grootte, goed geproportionneerd en mooi is."

"Dat willen alle dames, als zij zeventien jaar oud zijn! Dat kennen wij!" zei mr. Walker en begon te lachen. „Dat komt wel terecht, als zij maar een t diamanten en paarden zien..."

"Maar mijn zuster is zoo niet!"

"Maar waarom komt u dan bij mij en draagt de belangen van die dame aan mij op?"

"Omdat ik geloof, haar te kunnen overreden, met sir Parkhurst te trouwen en dan..."

Raffles nam een brutale houding aan en klopte den

huwelijksmakelaar op den schouder... „dan verdient u toch op zijn minst vijfhonderd of duizend pond sterling, niet waar?"

"Wat denkt u wel van mij? Zoo iets doe ik nooit! Alles wat ik doe, geschiedt uit menschlievendheid!"

"Zoo?" zei Raffles kalm. „Uit menschlievendheid doe ik zoo iets niet! Dan ga ik maar weer heen!"

Walker hield hem vast.

"Wilt gij er dan geld voor hebben?"

"Natuurlijk!"

"Hoeveel?"

"Nu, voorloopig een voorschot van vijfhonderd pond!"

Walker ging zitten en antwoordde:

"Gij zijt krankzinnig, volslagen krankzinnig!"

Raffles deed, alsof hij wilde heengaan.

Maar Walker had dadelijk gezien, dat het jonge meisje op het portret iemand voorstelde, juist zooals sir Parkhurst zocht.

Dat Parkhurst zeer spoedig een geliefde hebben wilde, vertelde Walker niet.

Na lang bezinnen stemde hij er in toe om 500 pond als voorschot te geven.

Raffles toonde hem valsche papieren en teekende de volgende quitantie:

„Ik beken, van mr. Walker 500 pond als voorschot ontvangen te hebben, waarvoor ik mij bereid verklaar, al mijn invloed aan te wenden, om mijn zuster Elsie tot een huwelijk met sir Parkhurst over te halen.

JOHN JONATHAN."

Toen hij thuis gekomen was, zond de groote onbekende een jongen met 500 pond naar de post en schreef aan Elsie Brown:

„Mejuffrouw!

Ik wil voor u alles doen wat in mijn macht is en zend u hierbij 500 pond. Dat bedrag schenk ik u. Doe met dit geld wat u verkiest, want ik heb het voor u verdiend. U zult wel verder van mij hooren.

Uw toegenegene
BARON VAN GELDER.

Charly Brand was opgetogen van blijdschap, toen hij alles vernam.

"Je bent een ware duivel! Dit overtreft alles wat ik gedacht had! Vijf honderd pond in een half uur verdiend en nog wel op naam van een arm meisje."

„Wanneer men op de domheid en slechtheid van anderen speculeert vindt men het geld op straat,” antwoordde Raffles.

„En Parkhurst?”
„Die zal geholpen worden.”

[TWEEDE HOOFDSTUK.]

Een groot huichelaar.

Op denzelfden dag verscheen de beurskoning, sir Parkhurst, bij mr. Walker. Men noemde sir Parkhurst algemeen „de beurskoning”, want hij was een der rijkste lieden van Londen en kon op de beurs de koersen regelen, omdat hij een bijzonder grooten voorraad goud bezat.

„Wel, Walker,” zei hij tot den huwelijksmakelaar, „hebt gij iets voor mij? Ge weet wel, dat het mij op geen geld aankomt.”

„Zeker heb ik wat voor u, sir Parkhurst. Het is iets heel bijzonders.”

Bij deze woorden haalde de spreker het portret te voorschijn, dat hij van Jonathan ontvangen had.

De vreugde van den beurskoning overtrof Walkers verwachtingen.

Van bewondering kon sir Parkhurst geen woord zeggen.

Na eenig stilzwijgen sprak hij:

„Walker, gij zijt een echte koopman! Weet ge wel, dat ik dit meisje reeds lang op het oog heb? Maar ik kon haar niet machtig worden! Ik weet alleen, dat mijn eerste secretaris, Fred Longwer, gelukkiger was dan ik!”

„Dat zal wel van voorbijgaanden aard geweest zijn,” antwoordde de huwelijksmakelaar. „Ik heb het meisje geheel in mijn macht door iemand, die zeer na aan haar verwant is.”

„Drommels! hoe hebt ge dat zoo in orde gekregen? Maar dat is uw zaak! Zooals gezegd — aan een flinke schadeloosstelling zal het niet mankeeren! Wat ligt mij aan tweeduizend pond gelegen? Gij weet, dat ik ander half jaar geleden een expeditie naar de Noordpool heb gezonden. Ik kan doen, wat ik wil! A propos...” mijnheer Parkhurst kneep zijn rechteroog

dicht; „gij weet toch wel, wat ik met een huwelijk bedoel?”

De brave huwelijksmakelaar maakte een diepe buiging: „Natuurlijk weet ik dat! En wat mijn geheimhouding betreft...”

„Daaromtrent hoop ik, dat ik van u zoo zeker kan zijn, als ik het ben over de ontdekking van de Noordpool, die ik voornemens ben te doen!

Als de zaak publiek werd, waarde Walker, dan zou ik vreeselijk geblameerd zijn! Gij weet, dat ik voorzitter ben van de Londensche vereeniging tot verheffing van het zedelijkheidspeil, ter vernietiging van sociale misstanden, ter bestrijding van alle ondeugden; ik moet dus zeer nauwkeurig op mijn goeden naam letten. Gij weet wel, hoe de menschen in Londen zijn!”

„Ja, dat weet ik, sir Parkhurst! maar wees gerust! Ik ben immers ook makelaar in solide huwelijken!

O, wat ik nog zeggen wilde... ik heb groote uitgaven gehad, 800 pond heb ik op zijn minst uitgegeven...”

De beurskoning haalde zijn portefeuille te voorschijn.

„Ik koop anders geen kat in den zak — maar ik weet, dat ge een vroom man zijt. Ik vertrouw dus op uw eerlijkheid — Hier is het geld. En nu: Wanneer en waar kan ik mijn kleine bruid zien?”

Walker zocht het adres op, dat John Jonathan, alias Raffles, hem had gegeven.

„Ik zal dadelijk een kaartje sturen — Het zal hedenavond nog wel in orde komen — ... weet ge de loge de Wijndruif, sir?”

„In de Oldstreet! Kerel, dat is een zeer berucht lokaal!”

„Maar toch zeer voornaam, sir! Heeren uit de eerste kringen van Londen behooren tot de bezoekers! Het is er zeer ongegeneerd en buitendien behoeft ge u er heelemaal niet bekend te maken!”

De beurskoning was het hiermede eens.

Als Walker nog iets bizonders gewaard werd, of wanneer de zaak mislukken mocht, dan moest hij telephonisch bericht zenden.

Met een diepe buiging nam de huwelijksmakelaar afscheid van zijn cliënt.

Intusschen ging baron Van Gelderen, alias Raffles, naar zijn oude woning, waarvan hij het adres aan Walker had gegeven en wachtte daar eenig bericht van hem af.

Er was trouwens reeds een brief gekomen, die voor ongeveer een uur door een ijlode in de bus geworpen was.

Waarde Heer Jonathan!

Ik hoop, dat u zich de woorden van gisteren zult herinneren en uw belofte heden zult ten uitvoer brengen. Sir Parkhurst is bereid, de jonge dame hedenavond tusschen elf en twaalf uur, in de loge de Wijndruif (Oldstreet) te ontmoeten. Kunt u de zaak regelen?

Uw
W.”

Raffles belde den agent Walker op.

„Hier John Jonathan! De zaak komt in orde, mr. Walker, ik zal mijn zuster zelf brengen!”

„Prachtig! zult ge in de buurt zijn?”

„Ik zal als kellner verschijnen!”

„Bravo! U bent een genie, mr. Jonathan.”

Raffles ging nu heen en keerde naar zijn woning terug, waar Charly Brand hem wachtte.

„Een prachtig idee!” zei Raffles tot Charly.

„Breng mij papier en inkt!”

Charly bracht het verlangde en Raffles schreef den volgenden anoniemen brief aan den inspecteur van politie Baxter:

„Waarde Heer!

Wanneer u Raffles wilt arresteeren, kom dan hedenavond in de loge de Wijndruif; hij is daar kellner geworden om zich aan alle nasporingen te onttrekken.

Een vriend der rechtvaardigheid!”

De inspecteur van politie Baxter was, gelijk men

weet, een goedaardig mensch en geen ongeschikt ambtenaar. De vurigste begeerte, die hij koesterde, was om Raffles te vangen.

Nauwelijks had hij den ongeteekenden brief ontvangen of zijn oogen straalden van vreugde.

„Raffles! Raffles als kellner! Marholm, roep zoo snel mogelijk een half dozijn agenten bijeen! Hoor je niet? Je moet agenten roepen!”

De vloer zette een brutaal gezicht en antwoordde:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer de inspecteur, het zal zeker verstandiger zijn, als ge mij alleen mede neemt! Hoe meer agenten er bij tegenwoordig zijn, des te grooter zal de schande worden!”

„Dat is waar!” riep Baxter en wreef zich in de handen, „de schande zal groot zijn!”

„Voor wien?” vroeg de „vloer”.

„Wel, voor Raffles!”

„Ik sprak toch van u, inspecteur!”

Baxter greep een stoel en maakte een gebaar, alsof hij daarmede wilde gooien:

„Marholm, ellendeling, ik smijt je er uit! Jij bent een schande voor Scotland Yard! Elk van je woorden is een beleediging voor de zaak, die wij dienen!”

„De „vloer” tilde zijn rechterarm op, bleef staan en liet den inspecteur stilletjes uitrazen.

Eindelijk keek Baxter hem sprakeloos aan.

„Ben je misschien krankzinnig geworden?”

Baxter keerde zich om en keek de richting waarin de „vloer” thans wees.

Daar hing een portret, dat een vrouw voorstelde, die geblinddoekt was en in de rechterhand een weegschaal hield. Baxter keerde zich weer om en sprak:

„Houd er toch mee op, telkens daarnaar te wijzen!”

„Veroorloof mij op te merken, inspecteur, dat er in Scotland Yard geen instructies zijn, die verbieden om met een vinger naar iets te wijzen.”

Baxter hield Marholms hand vast.

„Kerel, je maakt mij gek! Zeg, wat wil je?”

„Ik wees naar de dame daar ginds aan den wand, aan wie men het verblijf op dit kantoor toestaat, terwijl hier anders elk bezoek van dames verboden is. — De duivel mag weten waarom!”

„Daarvan behoef ik je toch geen uitleg te geven! Dat beeld daar stelt de gerechtigheid voor!”

„Nu, onder ons gezegd, vindt u wel, inspecteur, dat dat beeld dan hier op zijn plaats is?”

„Je brengt ons bureau in discredit!”

„Ik wil er u alleen aan herinneren, inspecteur, dat u weer bezig bent, hetzelfde doen. U hebt mij zoo pas

gezegd, dat mijn woorden een schande zijn voor de zaak, die wij dienen.

Wanneer ik mij niet vergis, inspecteur, dan is de dame daarginds onze beschermengel. Vraag haar maar eens, of wij niet telkens, wanneer wij onze agenten meegenomen hebben om Raffles te arresteren, geblameerd werden."

Baxter krabde zich achter de ooren. Marholm was een echte dwarskijker, maar had gewoonlijk gelijk!

„Het is zoo," antwoordde Baxter. „Het is buitendien verkeerd van mij, dat ik niet altijd alleen ga! Zoodra ik iemand mee neem, mislukt mij alles, omdat ik nooit mannen bij mij heb, die in staat zijn, mij goed ter zijde te staan!"

Deze opmerking, die zonder twijfel op de „vloot" doelde, maakte Marholm woedend.

De „vloot" wist zeer goed, dat het meestal de schuld van Baxter zelf was, omdat hij minder sluw was dan Raffles. „Maar met al deze woorden verliezen wij onze tijd, terwijl wij Raffles reeds lang hadden kunnen arresteren!" schreeuwde Baxter plotseling.

„Wat is er dan nu?" vroeg de „vloot", „hebt u positieve berichten?"

Baxter toonde Marholm den brief.

De vloot haalde de schouders op.

„Nu is goede raad duur!"

„Neen, raad is zeer goedkoop!" antwoordde Baxter, „en nu wil ik den raad van jou opvolgen en geen agenten meenemen, maar jou ook niet!"

„Mij ook niet! Waarom dan niet?"

„Omdat," antwoordde Baxter en keek naar het portret van de geblinddoekte dame, „omdat ik nog iederen keer geblameerd ben geworden wanneer ik Raffles gevangen wilde nemen en jij daarbij tegenwoordig waart!"

De vloot haalde weer de schouders op. Hij was nu voor goed afgewezen, maar zwoer, dat hij zich bij de eerste gelegenheid op zijn chef zou wreken.

Inspecteur Baxter maakte intusschen toebereidselen om Raffles in de loge de Wijndruif te arresteren.

DERDE HOOFDSTUK.

De geblameerde president der vereeniging tot verheffing der zedelijkheid.

Raffles was reeds dikwijls in de loge de Wijndruif geweest. Men kende hem daar zeer goed, zonder dat het den directeur ooit in den zin gekomen was om de politie op te hitsen tegen den gentleman, den grooten onbekende van Londen.

Daarvoor was Raffles te zeer gevreesd, die altijd, wanneer hij een bezoek aan de loge de Wijndruif bracht, daarvoor een bepaald doel had.

Dit was ook heden het geval. Hij had een kort onderhoud met een der kellners, die de drie fatsoenlijkste „chambres séparées” bediende. Het gevolg daarvan was, dat deze kellner vijf minuten later van Raffles een chèque in ontvangst nam, hem zijn wit schort overhandigde en daarna verdween.

Nu nam Raffles zijn betrekking als kellner waar. Aan de deur stond een boy, die de directeur door persoonlijke tusschenkomst van lord Lister in dienst had genomen. Deze boy was niemand anders dan Charly Brand.

De koning der beurs kwam, met den kraag omhoog, voorzichtig omkijkend op het vastgestelde uur. Hij liet een banknoot in de hand van den kellner glijden en verdween daarna in het kleine kabinet, waarvan Raffles het gordijn openhield.

„Heb je nog niemand gezien, kellner?” vroeg sir Parkhurst eenigszins verontwaardigd en nam op een stoel plaats, de wijnkaart bestudeerende.

Hij zat nog nauwelijks, toen Charly van de plaats, waar hij post had gevat, naar binnen stormde en uitriep:

„Baxter komt!”

Ik zag hem juist den hoek omgaan!”

Raffles begon te lachen, hij snelde naar de chambre séparée, en riep:

„Denk eraan! De inspecteur van politie Baxter komt, om het lokaal te doorzoeken!”

Als een bom viel deze waarschuwing op den goudkoning neer. Hetgeen nu plaats had, werd in den tijd van twee minuten afgespeeld.

Sir Parkhurst sprong op, wierp de champagne-flesch omver en snelde met uitgebreide armen naar den uitgang:

„Om Godswil! Ik ben geblameerd! Ik ben president der vereeniging ter bevordering der zedelijkheid en mag op geen enkele voorwaarde in de loge van De Wijndruif worden gevonden!”

Raffles fluisterde sir Parkhurst in:

„U bent geblameerd, mijnheer, wanneer niet onmiddellijk een reddenden uitweg vindt!”

„Het bestuur zal mij steenigen!” weeklaagde de goudkoning.

„Laat mij er uit!”

Doch Raffles trad hem in den weg.

„U loopt Baxter onmiddellijk in de armen!”

„Die vervloekte kerel!”

„Ik heb een idee, sir, verwissel spoedig met mij van jas!”

„Geef mij uw zwart masker.... bind mijn wit schort voor!”

Zoo als een drenkeling zich aan een stroohalm vasthoudt, zoo nam de goudkoning dit voorstel aan. In een ommezien was de gedaanteverwisseling geschied. De goudkoning nam het servet onder den arm, Raffles deed de frak van Parkhurst aan en bond zich snel het masker voor de oogen.

„Ik dank u!” fluisterde Parkhurst. „Gij redt mijn goeden naam!”

Raffles hield hem bij het witte schort vast.

„Halt! Ik verlang een schriftelijke verklaring, dat gij uw secretaris Fred Longwer voor onschuldig houdt! Gij wildet den armen kerel in het ongeluk storten...”

„Later!”

„Snel, of ik vertel, dat gij Parkhurst zijt —”

In vliegende haast schreef Parkhurst op verzoek van den kellner de verklaring en onderteekende die met zijn naam. Raffles, die nu Parkhurst was, stak de

verklating bij zich, raapte snel de champagneflesch op en ging zitten.

Op dit oogenblik was er buiten de deur een vreeselijk spektakel. Men hoorde het geschreeuw van Charly Brand en de pseudo kellner snelde, zijn rol vergetend, naar de chambre séparee, roepende: „De politie! zij is er inderdaad!”

Daar verscheen Baxter in levenden lijve.

Achter hem kwam Charly Brand, die een vroolijk gelaat vertoonde, toen hij zag, dat zijn vriend plotseling de goudkoning was geworden.

Baxter stond op den drempel en liet niemand meer vertrekken. Zijn oogen waren met een uitdrukking van onuitsprekelijke zegepraal op den kellner gevestigd, die in werkelijkheid sir Parkhurst was.”

„In naam der wet! Gij zijt gearresteerd!”

De kellner draaide zich op zijn hakken om. Slechts de pseudo-goudkoning, alias Raffles, stond op, ging naar Baxter toe en fluisterde hem in het oor:

„Inspecteur, maak geen schandaal! Ik ben sir Parkhurst, de goudkoning!”

Baxter ging een stap achteruit.

„Sir Parkhurst? Doch hoe komt u...”

„Geen onnoodig schandaal, inspecteur, u weet, ik kan u zeer vele onaangenaamheden berokkenen! Blameer mij niet! Ik verwacht een dame! Hier is mijn legitimatie!” en Raffles tastte in een der zakken van de frak van Parkhurst. Hij maakte diens portefeuille op zijn knieën open.

De pseudokellner keek ernaar met wezenlooze oogen. De portefeuille bevatte niet minder dan 5000 pond in haar geld, legitimatiepapieren en visitekaartjes. Nauwelijks had Baxter er een onderzoekenden blik ingeworpen, of hij verwijderde zich met alle teekenen van bescheidenheid. Afgezien van de visitekaartjes waren 5000 pond een voldoende legitimatie.

De inspecteur legde nu zijn wijsvinger op den mond, als een teken, dat hij de grootste stilzwijgendheid in acht zou nemen, boog nog eens en draaide zich toen woedend om naar kellner, die sir Parkhurst was en die bevend in een hoek de scène volgde:

„Nu zult ge toch wel gelooven, dat ge niet meer aan de politie zult ontsnappen? Nu, mijn jongen, is het spel uit!”

En hij pakte met beide vuisten den goudkoning aan. Bij dezen deed nu zijn afkomst zich gelden. Hij gaf Baxter een stomp en schreeuwde:

„Waag het niet, mij aan te raken!”

Baxter was op den grond gevallen en wierp zich,

onmiddellijk weer opspringend, op den kellner, roepend:

„Hulp! Het is Raffles, de groote onbekende! Deze kleine vermomming bedriegt mij niet! Pakt hem beet!”

„Wat? Deze kellner is Raffles?” riep de pseudo-goudkoning, alias lord Lister en snelde nu Baxter ter hulp. De werkelijke goudkoning wreef zijn oogen uit en streek met zijn hand over het gelaat.

„Dat is een vreeselijke vergissing! Ik zou Raffles zijn! Help! De inspecteur van politie is krankzinnig geworden!”

„Dat is zijn gewone truc!” brulde Baxter. „Dat zegt hij altijd!”

Intusschen waren nog andere kellners Baxter te hulp gekomen. De valsche Raffles werd geboeid en spoedig in een auto, die men had aangeroepen, gebracht, waarin Baxter hem naar Scotland Yard bracht.

De directeur der loge De Wijndruif, die reeds vroeger geweten had, dat Raffles den kellner had afgelost, en die geen vermoeden van de persoonsverwisseling had, verontschuldigde zich met vele buigingen tegenover den vermeenden goudkoning, die genadig knikte.

Hij betaalde zijn gelag; Charly Brand kreeg een buitengewone fooi en wreef zich onophoudelijk van genoegen de handen.

„Vanacht nog ga je naar de centrale gevangenis en overhandigt den directeur dit briefje,” fluisterde Raffles hem in het oor en gaf hem het papier, waarop de goudkoning bevestigd had, dat Fred Longwer volkomen onschuldig was.

„Hij heeft zijn medeminnaar laten gevangen nemen.”

Charly Brand knikte.

Intusschen verliet de pseudogoudkoning der loge de Wijndruif. Terwijl hij tevergeefs naar een auto omkeek, kwam de elegante equipage van den goudkoning voor. De koetsier boog groetend met de zweep, Raffles stapte in en reed naar het paleis van sir Parkhurst.

Hij droeg nog altijd het zwarte masker en de frak van Parkhurst. De bedienden, die aan de grillen en wonderlijke avonturen van hun heer gewend waren, waren er in het minst niet over verwonderd, toen zij hun meester in dezen toestand zagen terugkeeren.

De kamerdienaar ging hem tegemoet, boog en sprak op eerbiedigen toon:

„Er wacht een man reeds drie uur! Hij liet zich niet afwijzen, weigerde ook, zijn naam te noemen!”

„Wat?” riep Raffles. „Nu, midden in den nacht?”

„Ja! Hij sprak van zeer dringende zaken. Een jong-mensch van ongeveer vijf-en-twintig jaar, met een zeer brutaal uiterlijk!”

„Breng hem in de studeerkamer!” gebod Raffles.

Intusschen opende een tweede bediende al de deuren voor hem, totdat hij in de studeerkamer van den goudkoning kwam. In dit hooge, prachtig gemeubileerde vertrek met de purperroode stores, viel een getemperd licht. Reeds werden de deuren van de aangrenzende kamer geopend en een jong mensch met een verwilderd gelaat en slecht verzorgde kleeren, werd binnengelaten. Hij maakte geen betrouwbaren indruk. Nauwelijks was hij met den vermeenden goudkoning alleen, of hij smet zijn pet op tafel, nam in een leunstoel plaats, en sprak op vertrouwelijkken toon: „Daar ben ik”.

„Ja”, antwoordde Raffles, „dat zie ik!”

„Wel, hoe staat het nu met het geld?”

„Met welk geld?”

„Hou je toch niet zoo dom! Je weet zeer goed, dat ge mij en ieder van ons 1000 pond hebt beloofd, wanneer wij terugkomen! Dus om kort te gaan: De „Atlantic” met haar geheele bemanning ligt daar ginds in de IJszee en kan voor- noch achterwaarts. De reddingboot, die ge ons hebt beloofd, is uitgebleven, en mijn makkers hebben mij nu heengezonden, om hulp te vragen!”

Raffles keek lachend naar den grond.

„Die zult ge hebben!” sprak hij. Daarna overlegde hij, hoe hij den man, die voor hem stond, het geheim kon ontlokken, waarin hij, Raffles, nog niet ingewijd was. Want dat deze matroos, die voor hem stond en de goudkoning een smerig zaakje samen hadden dat kon men gemakkelijk bemerken aan de brutale manier van optreden van den matroos.

Raffles zei op goed geluk:

„Hoe staat het met de andere zaak, James?”

„Ik heet Jim, sir!” antwoordde de matroos. „Dat andere hebben wij volgens programma afgeraakt! Wij hebben daarboven namens een vaandel geplant en het laten wegdrijven met het ijs. Het drijfijz zal dat ding wel naar de noordpool brengen! Ik wacht slechts op uw bevel en dan kunnen wij bekend maken de Noordpool te hebben ontdekt!”

„O, zoo,” dacht Raffles. „Dat is een beursspeculatie! De heer Parkhurst wil zijn medeburgers wijs raken, dat hij de Noordpool heeft ontdekt.”

Toen kwam er bij den grooten onbekende plotseling een idee op, waarover hij in zichzelf moest lachen.

Wat zou het aardig zijn, wanneer hij dezen zwerdelaar met diens eigen wapens zou kunnen vernietigen. Dat zou prachtig zijn!

Hij tastte in zijn zak, nam er de portefeuille van den goudkoning uit en legde den matroos 1000 pond voor.

Nu werd de man toeschietelijker.

„Wat moet ik nu doen, sir?”

„Dat zal ik je zeggen, Jim,” antwoordde Raffles en legde de hand op zijn schouder. „Je moet dadelijk naar Kopenhagen reizen en aan het aardrijkskundig genootschap aldaar het bericht overbrengen, dat ik je heden nacht nog zal nazenden. Heb je mij goed begrepen?”

„Ja, mijnheer”, zei Jim.

„Het is mogelijk, dat men je vervolgen zal”, ging Raffles voort, „want ik wil reeds morgen de ontdekking van de Noordpool door middel van alle couranten bekend maken. Laat je niet pakken, Jim, maar verdedig je met handen en voeten. Wees vooral sluw!”

„Ja, mijnheer!”

„Aan de geleerde mannen daarginds moet je je als mijn plaatsvervanger voorstellen!

Ik zelf zal een tweede schip uitrusten, om de manschappen, die in het ijs vastzitten, vrij te krijgen en ik haal je in Kopenhagen af.”

„Zeer goed!” riep Jim en greep naar zijn pet.

De duizend pond sterling hadden hem gewillig gemaakt.

„Halt!” riep Raffles. „Ge moogt nog niet vertrekken!”

Raffles opende eenige deuren, totdat hij de kleedkamer gevonden had. Hij gaf Jim een nieuwe broek, schoon linnengoed en eindelijk ook de frak van den goudkoning.

„Vlug, trek deze kleeren aan!”

Jim volgde dit bevel op. Hij zag er goed uit, want hij had een slanke gestalte.

„Ga nu op dien stoel zitten en laat je scheren, want te Kopenhagen zult ge daarvoor geen tijd hebben”.

Jim liet zich scheren; daarna haalde Raffles zijn monocle te voorschijn en gaf dit aan Jim.

„Dat moet je voor het rechteroog doen.”

Jim probeerde dit tevergeefs. Eindelijk gelukte het hem toch, het glas vast te houden.

Raffles stak hem nu zijn hand toe en wenschte hem goede reis.

Jim vertrok. Hij was zeer verwonderd, toen alle bedienden voor hem bogen. De portier kwam naar hem

toe en vroeg of hij met het rijtuig of de auto voor zou komen.

„Ezels!” dacht Jim en ging verder.

„Het was inderdaad onze heer”, zei de portier tot den kamerdienaar. „Ik heb hem herkend.”

Intusschen trok Raffles in het bureau andere kleeren aan. Zijn eigen garderobe hing hij in een kast en trok de kleeren aan, die Jim had uitgetrokken.

Toen hij daarmee gereed was en ten slotte ook nog de vuile wollen das om zijn naakten hals gewikkeld had, ging hij voor den spiegel staan en schilderde kleine stoppels op zijn gelaat, zooals matrozen die gewoonlijk hebben.

Daarna ging hij zitten en wachtte.

Na verloop van een half uur hoorde men een geweldig lawaai in het huis. Er werden deuren open en dicht geslagen en men kon duidelijk de stem van den goudkoning boven alles uit hooren.

Het tumult kwam naderbij.

„Je bent allen gek! Jullie bent de grootste ezels der geheele wereld! Hebt ge mij niet dikwijls genoeg gezien om mij te kennen? Maar natuurlijk! Wanneer de politie niet het voorbeeld geeft, dan kan men niet verwachten, dat lieden zooals gij verstandiger zullen zijn!”

Thans hoorde men den inspecteur van politie Baxter. Hij werd vergezeld door Marholm en den goudkoning.

In Scotland Yard was de gekke geschiedenis weldra opgehelderd. Nadat de goudkoning eenigszins tot bezinning was gekomen, verzocht hij om dadelijk voor den officier van justitie gebracht te mogen worden, met wien hij bevriend was.

„Hebt gij hem, inspecteur?” vroeg Marholm.

„Dat zie je toch wel!”

De vloot kwam naderbij en bekeek Parkhurst, die heen en weer liep.

„Is dat Raffles, inspecteur? U hebt mijn stoutste verwachtingen overtroffen!”

Parkhurst liep naar Marholm, in wien hij zijn reddende engel zag en omhelsde hem.

„Uw inspecteur is krankzinnig geworden, totaal krankzinnig!”

„Speel maar geen comedie!” riep Baxter; „Marholm, haal een spons en spiritus, wij willen Raffles de verf van zijn gezicht afwassen!”

„Dadelijk, inspecteur!”

De vloot ging heen en kwam dadelijk met het verlangde terug.

Toen de goudkoning zag, dat hij met spiritus zou gewassen worden, geraakte hij in een toestand van razernij. Maar toen Baxter belde, kwamen vier sterke agenten en hielden hem vast. En nu begon de inspecteur met de in spiritus gedrenkte spons het gelaat van den vermeenden Raffles te bewerken.

De goudkoning schreeuwde voortdurend om hulp.

„Ik ben in een krankzinnigengesticht! Ga weg met die spiritus! Ik ben voorzitter van de vereeniging tegen alcohol!”

Eindelijk begon Baxter in te zien, dat in weerwil van spons en spiritus, het gelaat van den gewaanden Raffles niet veranderde.

Hij stond nu wanhopend voor dezen.

Intusschen was Marholm weggegaan om den officier van justitie, dien de vermeende Raffles voortdurend verlangde te spreken, per telefoon te verzoeken, op Scotland Yard te komen.

Het was intusschen dag geworden en de officier was gelukkig reeds opgestaan en druk aan den arbeid.

Na het telephonisch bericht stapte hij dadelijk in een auto en ging naar Scotland Yard.

De persoon, die door Baxter zoo zeer gevreesd werd, stond nu plotseling voor hem.

„Zeg eens, wat doet ge daar toch, inspecteur?”

„Ik heb Raffles afgewassen, mijnheer de officier!”

„Hij wast mij met spiritus!” schreeuwde de goudkoning en wierp zich voor de voeten van den officier:

„Bob, mijn vriend, herkent ge mij?”

De officier keek den goudkoning in het gelaat en riep:

„Parkhurst, ongelukkige, hoe kom jij hier?”

„Door bemoeiing van dezen goedaardigen inspecteur, die verdient om in een diergaarde geplaatst te worden!” schreeuwde de goudkoning, terwijl hij bijna schreide van woede.

De geschiedenis werd nu spoedig opgehelderd. Men zag in Scotland Yard nu niets anders dan booze gezichten.

De eenige persoon, die op dit oogenblik lachte, was de vloot. Deze stond buiten in de gang en kronkelde zich als een slang van plezier.

Toen kwam Baxter met een hoofd zoo rood als een kreeft naar buiten, gevolgd door den goudkoning, terwijl hij een plechtigen eed zwoer, dat hij Raffles dood of levend naar Scotland Yard zou brengen!

„Inspecteur?” riep de vloot, „wil u niet liever met mij te zamen geblameerd worden? Gedeelde smart is halve smart”.

„Kom mee”, riep Baxter.

En zoo gebeurde het, dat de goudkoning, de inspecteur Baxter en Marholm, nadat zij in de loge de Wijn-druif vernomen hadden, dat Raffles ook nog de brutaliteit had gehad om met de equipage van den goudkoning weg te rijden, in diens paleis verschenen.

Toen zij nu het studeervertrek naderden, hoorde Raffles, dat de kamerdienaar uitriep:

„Wij konden het toch onmogelijk weten, Sir, dat de man, die zooveel op u geleek en die hier zoo brutaal optrad, een ander was dan u zelf”.

„En je zegt, dat hij reeds vertrokken is?” riep Baxter woedend.

„Ja, reeds voor een half uur!”

„Ik had er op durven zweren, dat u het waart, wanneer ik u nu niet persoonlijk voor mij zag staan”, zei de portier.

„Je bent een ezel!” gaf de goudkoning ten antwoord.

„Dat heeft hij ook gezegd, en daarom dacht ik juist, dat u het waart”, antwoordde de portier.

„Maar de andere zit er nog”, beweerde de kamerdienaar nu.

„Welke andere?”

„Hij wenschte zijn naam niet te noemen, maar wou zich er ook niet laten uitsmijten”, zei de lakei.

„Dan is hij het”, riep Baxter.

De deur ging open en de goudkoning, de inspecteur en Marholm stonden op den drempel.

Raffles, in zijn kleeding als matroos van de „Atlantic”, verroerde zich niet.

„Ook goeden dag”, zei hij gemoedelijk tot den goudkoning.

Baxter ging naar hem toe.

„Je bent Raffles!”

De pseudo-matroos gaf den inspecteur een stoot, zoodat deze tegen de vloer aanviel.

„Oude kameel, ik ben Jim, dat kan een kind toch wel zien! Wanneer ge het nog eens waagt om den zoon van mijn moeder met een ander te verwisselen, dan zal er wat gebeuren!”

Baxter wilde in woede den matroos beetpakken, maar de goudkoning hield hem terug.

Hij ging daarop naar den vermeenden Jim en reikte hem de hand. Hij wendde zich nu tot Baxter en zeide:

„Dat is inderdaad Jim, een mijner matrozen van de Atlantic; hij heeft mij zeker belangrijke mededeelingen te doen”.

„Dat heb ik”, zei Raffles, alias Jim.

„Maar geeft mij nu eerst de 1000 pond sterling, sir, die u mij beloofd hebt.”

Het feit, dat deze Jim alles wist, wat ongeveer een jaar geleden tusschen den goudkoning en den matroos besproken was, deed sir Parkhurst niet vermoeden, dat de man, die voor hem stond, niet de echte Jim was.

„Ga maar in het zijvertrek, Jim”, zei hij tot hem, „dan kunnen wij alles bespreken!”

Raffles maakte een linksche buiging, opzettelijk trapte hij Baxter op den voet en verdween.

De inspecteur stond sprakeloos. Geen oogenblik kwam de gedachte meer bij hem op, dat deze persoon Raffles kon zijn.

Slechts een van de drie knipte met de oogen en keek naar de deur, die zich juist achter Jim gesloten had.

Dat was de vloer. Maar hij zei niets.

„Zegt mij dan toch in godsnaam, waar Raffles is!” riep Baxter.

„U hebt toch gehoord, dat hij vertrokken is met mijn frak aan!” riep de goudkoning. „Weet u ook, dat hij 5000 pond heeft meegenomen?”

„5000 pond?” stamelde Baxter en wendde zich tot Marholm.

„Hoor eens, ik wil je de gelegenheid openstellen, om voor Scotland Yard eer te behalen. Ga dadelijk op weg en zoek den man, die, gekleed in de frak van den goudkoning, weggelopen is. Zend dadelijk bericht naar alle stations en neem zooveel agenten tot je beschikking als je denkt noodig te hebben.”

De vloer maakte een buiging en vertrok. Toen hij buiten gekomen was fluisterde hij:

„God zij dank, dat ik er uit ben! Dat geeft weer een nieuwe blamage. Ik moet u den man met de frak zoeken”.

Daar hij zelf niet goed begreep, hoe de zaak in elkaar zat, gaf hij dadelijk uitvoering aan de opdracht van Baxter.

Het gelukte hem inderdaad, een spoor van den echten Jim te vinden, die in de kleren van Parkhurst naar Kopenhagen gereisd was.

Maar spoedig werd hij dit spoor bijster.

„En ik bezweer u, dat Raffles Londen niet zal verlaten!” schreeuwde Baxter tot den goudkoning, die vergeefsche pogingen aanwendde, om van den inspecteur bevrijd te worden. Hij wilde Jim alleen spreken.

„Doe wat gij wilt”, zei hij, „zie maar toe, hem eindelijk te vangen en mij niet meer met hem te verwisselen. Want anders, en daarop geef ik u mijn woord

van eer, zal ik er voor zorgen, dat gij ontslagen wordt”.

De goudkoning was naar zijn schrijfbureau gegaan en liep verschrikt achteruit, toen hij een volbeschreven vel papier ontdekte. Hij las daarop het volgende:

„Waarde Heer!

Nu ik er volkomen van overtuigd ben, dat gij niet slechts een man zijt, wiens eer als koopman zeer twijfelachtig is, maar ook de grootste huichelaar van Londen, wil ik mij ter wille van het welzijn van al de ongelukkigen, die gij van hun vermogen en eer beroofd hebt, nog iets langer met u bezighouden en kondig u mijn bezoek aan, dat op een der eerstvolgende dagen zal plaats hebben. Met de u toekomende achting

JOHN C. RAFFLES”.

Baxter was achter den goudkoning gaan staan en had den brief ook gelezen.

„Heb ik het niet gezegd”, riep hij, „Raffles komt terug en als hij het zegt, dan houdt hij ook woord.”

Sir Parkhurst keek hem doodsbлек aan.

„Wat kunnen wij doen?”

„Laat dat gerust aan mij over”, antwoordde de inspecteur. „Ik zal uw huis bewaken. Ik laat alle uitgangen door geheime agenten afzetten en ik zelf zal mijn veldbed opstellen in een vertrek midden in het huis, zoodat ik overal spoedig te hulp kan snellen.”

De beursman was tevreden en wees den inspecteur een plaats in zijn kelder, die juist in het midden van het huis was aan, vanwaar men naar de geheime schatten kon komen. Hier bewaarde Sir Parkhurst, zooals men in beurskringen zeer goed wist, het goud dat het voornaamste gedeelte uitmaakte van zijn vermogen.

Terwijl Baxter vertrok om voorbereidselen te maken, ging Parkhurst in het zijvertrek en was nu alleen met den vermeenden Jim.

„Een mooie geschiedenis”, begon Raffles, „ik heb mij daar een half uur met een kerel onderhouden, die precies op u gelijkt en nu hoor ik uit dit gansche spektakel, dat u het in het geheel niet waart”.

„Laat ons een verstandig woordje met elkander spreken, Jim.”

„Weet u ook, Sir, dat ik u een mededeeling heb te doen, die de geheele wereld in opschudding zal brengen, en die u tot den rijksten man der wereld maakt? Een bericht, waarvoor u een luchtsprong zoudt doen en mij, den smerigen Jim, om den hals zoudt vallen?”

De goudkoning keek hem met groote oogen aan.

Toen kwam het over zijn lippen:

„Je hebt toch niet, kerel.... je hebt toch niet....”

Jim ging trotsch achterover in zijn stoel liggen.

„Ja, wij hebben de Pool gevonden!”

„Jullie hebben de Pool gevonden? Jullie van de „Atlantic” de Pool — en hebt daarginds in mijn naam de Engelsche vlag geheschen?

En de Pool behoort aan mij?”

„Ja!”

„En daar zit je zoo flegmatisch bij? Kerel, Jim, dat is toch de opzienbarende tijding sedert 100 jaar! Ik ben een beroemd man!”

„Meer, veel meer! U wordt honderd maal rijker dan u reeds bent!”

„Wat zeg je? Vertel me toch, kerel!”

Raffles hield zijn hand open.

Sir Parkhurst snelde heen, opende een kast en haalde in banknoten 1000 pond voor den matroos daaruit. Raffles stak het geld bij zich en fluisterde daarbij in zich zelf:

„5000 pond heb ik mij reeds toegeëigend, 1000 verdiend, dat zijn 6000! Dat wordt een goed zaakje!”

Nadat hij het geld opgeborgen had, begon hij:

„In de eerste plaats, sir, zit de „Atlantic” achter Groenland vast en verhongeren al de manschappen”.

„Dat is mij onverschillig, voor mijn part gaan zij allen het hoekje om. Moet ik misschien heengaan en de „Atlantic” weer vlot maken?”

„Ja, ik heb wel gedacht, dat u aan een paar brave zeelieden niets gelegen ligt. U wilt hen dus laten verhongeren?”

„Gaat dat jou wat aan?”

„Ik denk, Sir, dat u er nog wel eens over zult nadenken. Dus om kort te gaan: de Noordpool is een enkele klomp goud!”

Sir Parkhurst viel in een stoel neer.

„Dat is zwendel!”

Raffles werd driftig. „Neem me niet kwalijk! Ben ik misschien mr. Parkhurst? Stel u gerust, ik herhaal het, dat wij aan de Noordpool zooveel goud gezien hebben, dat het voldoende is om er de geheele wereld voor te koopen.”

„Maar dat is ongehoord!... Waarom ben je er niet gebleven?”

„Denkt u misschien, dat wij ons met goud konden voeden?”

„Maar... wie bewijst mij, dat je mij niet... voorliegt?”

„Ik heb een staaf goud meegebracht. Echt, zuiver goud, zeg ik u, dat men nauwelijks kan meeslepen”.

„Laat zien!” riep sir Parkhurst haastig.

„Ik ben niet zoo dom om op klaarlichten dag in Londen met staven goud rond te loopen.”

„Waar is het dan?”

„Daar, waar ik woon. Morgen of overmorgen kom ik u het goud brengen. Ik kan u verzekeren, dat ik, als ik niet zoo eerlijk was, reeds lang beroemd zou zijn! Maar het doet mij leed voor mijn kameraden. Het geheele schip ligt nog vol goud en aan de Pool ligt het maar voor het oprapen.”

De goudkoning was een en al zenuwachtigheid. Hij dacht niet verder na. Het woord goud was reeds voldoende om zijn gedachtengang te storen. Er gingen hem buitengewoon groote getallen door het hoofd.

Hij beloofde Jim de halve wereld en verzocht hem zoo spoedig mogelijk met de staaf goud te komen, om

hem het bewijs te leveren, dat de schoone droom inderdaad werkelijkheid was.

„En als ik het goud nu laat zien, wat zal er dan gebeuren?”

„Daarover zullen wij later spreken!” Bij deze woorden liep de goudkoning op en neer.

Raffles nam zijn pet, liet zich nog een paar sigaren geven en beloofde den volgenden dag met de staaf goud te zullen komen.

„Wees er vooral voorzichtig mee,” riep Parkhurst hem na.

Nauwelijks was Raffles buiten het paleis gekomen, of hij schudde van het lachen. Toen hij in den hoek van het park was gekomen, zag hij een dozijn geheime agenten van politie marcheeren, die alle uitgangen gingen bezetten. Twee sleepten een veldbed voor Baxter mede, die deftig achter den stoet volgde.

VIERDE HOOFDSTUK.

Hoe Raffles het goud van de Noordpool haalt.

Baxter had zich in de kleine kelderruimte huiselijk geïnstalleerd. Het was een vrij goed vertrek, dat door een klein getralied venster de noodige lucht ontving.

Sedert zestien uren had Baxter dit vertrek niet verlaten.

Alle andere toegangen tot het slot waren door politie-agenten afgezet, maar zoodanig dat geen der agenten te zien was. Elk dezer manschappen had een afzonderlijke kleeding gekozen. Dit plan was van Baxter uitgegaan.

De een zag er uit als een schoorsteenveger, de andere als een bakkersjongen, de derde als een arbeider. Al de bedienden van het slot waren voorloopig ontslagen en door geheime agenten vervangen.

Maar Baxter vergat, dat de list, die hij verzonnen had, ook een keerzijde had.

Niemand lette namelijk op den tuinier, die des namiddags geheel onverwachts in den slottuin verscheen en die, zonder zich om de lieden, die hem gadesloegen, te bekommeren, de laatste rozen begon af te snijden.

Sir Parkhurst had te veel met zich zelf te doen om

daar op te letten. Maar indien hij er ook acht op geslagen had, dan nog zou hij den tuinier, dien hij niet besteld had, voor een stillen agent gehouden hebben.

De agenten wisten intusschen niet, of de tuinier besteld was en daar de detectieives elkander niet persoonlijk kenden, dachten zij, dat hij een der hunnen was.

De duisternis begon in te vallen en de tuinier werkte nog steeds door, zonder dat iemand verder acht op hem sloeg.

Het was donker geworden, de maan was achter de wolken verscholen. De tuinier ging onopgemerkt naar dien vletgel van het slot, waar zich de onderaardsche schatten bevonden en begon met een vijl de tralies door te zagen, die zich voor het eenige venster van het onderaardsche vertrek bevonden.

Men had het geluid zeker kunnen hooren, als het niet overstemd was geworden door een veel sterker. Dit zwaardere geluid veroorzaakte de inspecteur van politie, die zoo luid snorkte, alsof er planken doorgezaagd werden.

Eindelijk was de tuinier — natuurlijk niemand

anders dan Raffles — thans met zijn werk gereed.

Hij nam de uitgezaagde tralies weg en ging nu door de opening. Een sprong — en hij was beneden en stond vlak voor Baxter, die, met een geladen revolver naast zich, den slaap des rechtvaardigen sliep.

Waarom zou hij ook waakzaam zijn? Alles was immers door detectives afgezet en hij wachtte slechts op het afgesproken teeken, om naar boven te gaan en den lang gezochte te arresteeren.

Raffles had een kleine elektrische lantaarn bij zich, waarmee hij de omgeving bekeek. In zijn rechterhand droeg hij in een grooten wollen doek een plomp voorwerp, dat men voor het een of ander werktuig kon houden. Hij nam stilletjes een sponsje uit zijn zak, goot daar een vloeistof op en legde dat onder den neus van Baxter.

Deze haalde diep adem, en hield toen op met snurken. Raffles draaide den inspecteur eerst naar links, dan naar rechts — hij ontwaakte niet.

„Dit zal wel voor een half uur afdoende zijn,” dacht de groote onbekende.

Daarna tilde hij Baxter uit het bed, spreidde een deken op den grond uit en legde hem daarop.

Met een touw bond hij hem de armen vast. Daarna haalde hij een hoofd van was uit zijn doek, dat er uitzag als zijn eigen hoofd, legde dit in Baxters bed en dekte het tot aan den neus dicht.

Daarop verdween hij naar de aangrenzende gang en tien minuten daarna hoorde men geluid — Raffles opende met een valschen sleutel het slot, dat naar de geheime schatkamer voerde.

Hij kwam nu in een tweede gang. Hier stiet hij op een massieve, ijzeren deur; er bleef hem nu niets anders over, dan deze door nitroglycerine te laten springen, als hij ten minste nog verder wilde doordringen.

Dat veroorzaakte weliswaar een knal, maar het geluid werd door de dikke muren verhinderd verder door te dringen. Het slot week, de deur ging open en Raffles bevond zich in de schatkamer, waar klompen goud, ter waarde van eenige millioenen, bewaard werden.

Uit deze geheime schatkamer voerde een ijzeren trap onmiddellijk naar het vertrek van sir Parkhurst. De geniale lord keek niet weinig verbaasd, toen hij deze trap zag. Hij was juist bezig, zijn rooden doek om een der grootste klompen goud te wikkelen, toen hij een geweldig alarm vernam.

Baxter was door den hevigen knal, die natuurlijk tot zijn ooren was doorgedrongen, ontwaakt.

Hij probeerde om op te staan, maar bemerkte, dat hij vastgebonden was. Hij wilde juist om hulp schreeuwen, toen zijn blik het hoofd van lord Lister ontwaarde, die, naar het scheen, in een diepen slaap op zijn bed lag.

De inspecteur werd woedend. Dat liep toch de spul-gaten uit. Niet alleen was Raffles heimelijk tot de schatkamer doorgedrongen, maar hij had hem, den inspecteur van politie, op den kouden grond neergelegd en was zelf in zijn bed gaan liggen.

Doch Baxter riep niet om hulp. Hij overlegde: „Wanneer ik roep, dan ontwaakt Raffles, die ingeslapen is, en ontvlucht. Daar ik vastgebonden ben, kan ik hem niet achtervolgen.

Het verstandigste is, dat ik wacht, totdat bij het aanbreken van den dag een van mijn agenten komt, om mij het ontbijt te brengen. Dan hebben wij Raffles in onze macht en binden hem.”

Zoo won Raffles tijd om op zijn gemak tot de schatkamer door te dringen en de klompen goud te stelen. Hij was juist van plan den terugtocht te aangaan, toen hij, zooals gezegd, een verschrikkelijk spektakel vernam en spoedig besloot, de trap op te klimmen, die naar boven leidde.

Niets kwaads vermoedend, was een der detectives in het keldervertrek gegaan, toen hij Baxter vastgebonden op den grond zag liggen. Met een gil wilde hij naar hem toesnellen, doch de inspecteur fluisterde: „Sst, sst! zachtjes aan kerel, hij slaapt!”

Nu zag ook de detective het hoofd van was in bed liggen en liep op zijn teenen, om zachtjes de touwen van Baxter door te snijden. De arme inspecteur van politie had niet minder dan twee uren in dezen toestand doorgebracht, uit angst, dat Raffles kon ontwaken. Hij bewoog eerst eenige keeren zijn leden, kroop op de knieën om zijn revolver te krijgen en zei daarna tot den detective: „Gij pakt hem aan den linkerkant, ik aan den rechter. Geef acht, ik beveel!

„Vooruit!”

De detective wierp zich aan den linkerkant, Baxter rechts op den vermeenden Raffles. Met hun vuisten paktten zij het wassen hoofd bij de keel, doch wat zij vasthielden, was alleen de deken, die zij omhoog trokken. Door deze woeste beweging begon het wassen hoofd te rollen, viel op den grond en brak in stukken. Baxter en de detective vielen ieder aan een kant achteruit. Zij keken elkander wezenloos aan. — — —

„Dat was Raffles niet, inspecteur”, sprak de detective op half luiden toon.

„Dat behoeft ge mij niet te zeggen”, brulde Baxter edend en vloog weg.

„Hij is zeker naar de schatkamer gegaan. Volg mij!” In al de andere detectives te waarschuwen, schoot hij weemaal zijn revolver af en snelde langs denzelfden weg, dien Raffles genomen had.

Toen hij de gesloten deur bemerkte — Raffles had haar uit voorzorg achter zich gesloten — ging hij weer terug.

„Hij is bepaald naar het woonhuis van sir Parkhurst gegaan, hij blameert mij opnieuw! Snel! Niemand mag de deur uit!”

Baxter ging, gevolgd door den agent, naar den tegenoverliggenden kant. Van hier uit kwam men namelijk door een kleine deur, die openstond, in de vestibule. De inspecteur was ervan overtuigd, dat Raffles dezen weg gekozen had.

En nu werd in het huis alles levendig; de goudkoning werd uit zijn slaap gewekt en sprong bevend van angst uit zijn bed. Hij drukte op den knop der electriche bel.

Raffles was intusschen langs de ijzeren trap gevluht. Plotseling werd hij, naar het scheen, door een muur in zijn vlucht verhinderd. Maar hij begreep, dat er ergens een uitgang moest zijn, en nadat hij met zijn electriche lantaarn korten tijd gezocht had, vond hij een zwarten knop. Hij drukte daarop — er ging een deur open en bij het schijnsel van zijn lantaarn zag hij, dat hij in het vertrek van den beurskoning was, dat hij kort geleden verlaten had.

De geheime deur achter hem sloot zich weer vanzelf en er was geen spoor meer van te ontdekken. Raffles opende vlug de deur om in de gang te komen.

Met vlugge schreden liep hij de gang door en kwam in een klein vertrek. Daar viel zijn blik plotseling op een tafeltje, waarop te lezen stond: „electriche centrale”.

Hij keek met verwonderde blikken. Hij drukte met zijn vingers op eenige zwarte knoppen en liep stilletjes verder.

Toen sir Parkhurst het electriche licht wilde onsteken, gelukte hem dit niet. Hij probeerde het nog eenige malen, maar alles bleef donker.

Intusschen hoorde men Baxter onophoudelijk schreeuwen: „Licht, licht!”

De agenten liepen heen en weer en beproefden het electriche licht aan te steken. Maar hoe zij ook aan alle knoppen draaiden, er kwam geen licht. De verwarring, die er nu ontstond, was onbeschrijflijk. De

een hield den ander voor Raffles. Een agent liep de trap af, om Baxter ter hulp te snellen. Dadelijk begonnen anderen te roepen: „Houdt hem, het is Raffles!”

Zij vielen op hem aan en probeerden hem te overweldigen. In de duisternis stieten hun hoofden tegen elkander en op de trap bewogen zich een hoop menschen, toen Baxter kwam.

In weerwil van de duisternis klom hij de trap op en viel over de lieden, die daar saamgeschoold waren.

„Houdt hem!” schreeuwde hij. „Ik zal licht maken!”

Gelijksortige tooneelen hadden overal in het paleis plaats.

Men schoot met de revolvers in de lucht.

Baxter bereikte eindelijk het slaapvertrek van den goudkoning.

Daar alle bedienden door agenten vervangen waren en niemand met het inwendige van het gebouw bekend was, werd de verwarring dubbel groot.

Sir Parkhurst, die daaraan niet dacht, belde als een razende om een kamerdienaar. De schelle klank van de electriche bel verhoogde de algemeene verwarring.

„Sir Parkhurst, waar bent u toch?” schreeuwde Baxter.

„Hier!” riep Raffles, die geen drie schreden van Baxter verwijderd was, op dit oogenblik.

Hij ging tegen den muur staan.

„Maak toch licht!” riep Baxter en wierp zich op Raffles.

Deze stak zijn been vooruit, waardoor Baxter op den grond viel.

Op dit oogenblik opende de beurskoning de deur van zijn slaapvertrek.

Met veel moeite had hij lucifers en een kaars gevonden en snelde nu met dit licht naar de gang.

„Daar is hij, daar is hij!” riep Baxter en viel op den goudkoning aan.

Deze, die in angst en schrik verkeerde, trachtte te ontvluchten, maar Baxter greep hem bij zijn hemd en hield hem vast.

Intusschen won Raffles tijd, om door verscheidene vertrekken verder te komen.

Hij geraakte steeds verder verwijderd van den vleugel van het gebouw waar gevochten werd en bereikte ten slotte het vertrek waar het dienstpersonee zich gewoonlijk ophield.

Reeds kon men de morgenschemering door de jalouzieën, die voor alle vensters hingen, zien, zoodat het

Raffles bijna onmogelijk werd, zijn vlucht voort te zetten.

Terwijl Baxter nog met sir Parkhurst bezig was en het eenige kleedingstuk, dat deze aan zijn lichaam had, aan flarden scheurde, zag Raffles eenige sokken en schorten liggen.

Er stond een emmer met water en schuurgereedschap in de nabijheid. De dienstmeisjes konden ieder oogenblik komen om de vertrekken in orde te brengen.

„Dit is een prachtige gelegenheid,” dacht Raffles en begon nu met koortsachtige haast zich te verkleeden.

Hij begon er allereerst mee, om de stoppels, die hij op zijn gelaat had geteekend, af te wisschen. Hij deed een rood geruiten doek om het hoofd, zoodat er slechts een klein gedeelte van zijn gelaat zichtbaar was.

Hij trok een blouze aan, deed een shawl om, trok een wollen rok aan, pakte den emmer op, wierp den klomp goud er in, spreidde er een dweil over heen en ging kalm door de gang.

Intusschen had het vreeselijke alarm de aandacht getrokken. Eenige detectiees waren op het idee gekomen om de jalouzieën stuk te slaan, waardoor het morgenlicht in de vertrekken kon doordringen.

Intusschen waren ook alle agenten gewond, de een bloedde uit het hoofd, de ander hield zijn hand aan een zeker lichaamsdeel dat blauw geslagen was.

Op het geroep van Baxter kwamen allen naar boven en sloegen ook hier de jalouzieën stuk.

Het morgenlicht bescheen nu den vreeselijk toegetakelden beurskoning, die Baxter echter ook niet gespaard had. De goudkoning was geheel naakt. Baxter hield de laatste overblijfselen van het nachtgewaad van sir Parkhurst krampachtig in de handen. Deze had Baxter daarvoor een paar vuistslagen op den neus toegediend, zoodat dit lichaamsdeel geheel blauw was.

Baxter had den beurskoning twee tanden uit den mond geslagen. Thans kwamen alle agenten in het vertrek en nu kwam de vergissing aan het licht.

De goudkoning richtte zich moeilijk en kermende op en wat er nu gebeurde, was iets wat de beambten van Scotland Yard nog nooit gehoord hadden.

Want op dit oogenblik kwam een agent binnen en riep:

„Sir, u bent naakt, het vrouwelijke dienstpersoneel komt binnen!”

„Help! Help! Ik ben voorzitter van de vereeniging ter bevordering der zedelijkheid!” riep sir Parkhurst.

Baxter zag het ernstige van den toestand in en om de verschrikkelikheden van den afgelopen nacht nu

zooveel mogelijk weer goed te maken, gaf hij aan alle agenten het bevel:

„Gaat allen om Sir Parkhurst heen staan, zoodat men hem niet kan zien!”

Vlug deden de agenten dit, zoodat van Sir Parkhurst niets meer te zien was dan zijn hoofd.

Op dit oogenblik ging de deur open en Raffles kwam binnen, gekleed als werkvrouw, met den zwaren emmer in de hand.

Baxter schreeuwde de gewaande vrouw in de grootste opgewondenheid toe:

„Wat wilt ge toch hier in de slaapkamer? Ziet ge dan niet, dat ge ons stoort?”

Met een veranderde stem antwoordde Raffles:

„Nu, ik kom alleen maar om den boel schoon te maken.”

„Begin dan beneden en niet boven! Er uit!” en Baxter opende zelf de deur voor de werkvrouw en duwde haar er uit.

Zoo bereikte Raffles met behulp van Baxter de trap. De agenten, die zich daar bevonden, dachten, dat het hun plicht was, het bevel van Baxter op te volgen, en ieder gaf de werkvrouw een stootje, opdat deze vlugger van de trap af kon komen.

„En niemand mag naar buiten!” had Baxter bevolen.

Voor de hoofddeur stond iemand en wachtte op Raffles.

„Dat is de werkvrouw!” — riep een der agenten — „gooi het wijf er uit!”

De laatste der agenten gaf Raffles nog een stomp. Dat was voor lord Lister echter te veel. Hij gaf den agent een oorvijs, zoodat hem hooren en zien verging.

Toen deze weer tot bewustzijn kwam, was de werkvrouw verdwenen.

„Dat was de klap van een kerel,” riep de agent, maar men lette niet op zijn woorden.

Baxter was bezig zich met alle mogelijke woorden tegenover den goudkoning te verontschuldigen, terwijl deze bezig was zich te kleeden. Toen hij daarmede gereed was, sprak hij:

„Het eerste, inspecteur, wat ik van je verlang, is, dat je met je gansche bende mijn huis verlaat. Ik bedank voor zulke bewaking. Je hebt bovendien gedroomd, Raffles was hier niet. Is het niet ongehoord? Inspecteur Baxter heeft gedroomd en schiet naar aanleiding daarvan zijn revolver af, omdat hij meent, dat Raffles voor hem staat.”

„Maar hij is hier!” riep de ongelukkige Baxter.
„Wie anders dan hij heeft het electriche licht uitgedraaid?”

„Ik niet,” riep Sir Parkhurst.

De inspecteur wilde er nog bijvoegen: „En wie heeft het wassen hoofd in mijn bed gelegd?”

Maar hij bezon zich nog ter rechter tijd en besloot, om het wassen hoofd zoo spoedig mogelijk te laten verwijderen, opdat de geschiedenis niet aan zijn chef bekend werd.

Baxter en alle agenten vertrokken nu in het vroege morgenuur en de gewone bedienden keerden terug.

Maar sir Parkhurst ging naar Scotland Yard, om zich bij den chef van Baxter te beklagen.

Intusschen waren alle bedienden van het slot bezig om een blouse, een rok, een rooden doek, een emmer en een dweil te zoeken, die de werkvrouw miste.

„Men heeft mij dat alles ontstolen!” riep de vrouw. Maar de kamerdienaar dreigde haar om er haar te zullen laten uitwerpen.

„Ik zal je alles nieuw verschaffen; in de verwarring van hedennacht is het verloren gegaan.”

„Raffles heeft het zeker meegenomen”, beweerde de vrouw.

„Nu zie ik, hoe dom je bent”, antwoordde de kamerdienaar; „ik zou wel eens willen weten, wat Raffles met een emmer en dweil zou moeten doen! Neen, gij vrouwen zijt te dom, het is maar goed, dat er in Scotland Yard alleen mannen aangesteld zijn!”

Na deze opmerking begaf de kamerdienaar zich naar het vertrek van zijn heer, om diens terugkomst af te wachten.

Intusschen was Raffles bezig om het zich in zijn woning weer aangenaam te maken. Hij had den klomp goud in een hoek neergelegd en Charly Brand stond hem daar te bewonderen.

Raffles had de matrozenkleeren weer voor slaaprok verwisseld en sprak tot zijn vriend:

„Ik ga nu twee uur slapen, want de werkzaamheden van den afgelopen nacht hebben mij vermoeid. Wek mij ter rechter tijd, opdat ik niet te laat bij sir Parkhurst kom. Heb je zorg gedragen voor hetgeen ik je

gelast heb ten opzichte van den secretaris van den goudkoning?”

„Ja, hij is reeds in vrijheid.”

„Goed, dan zal het jonge paar wel spoedig kunnen trouwen.”

„En sir Parkhurst?”

„Die reist naar de Noordpool”, zei Raffles en sliep daarna, vermoeid als hij was, dadelijk in.

Op hetzelfde uur stond Marholm in het bureau voor Baxter.

Baxter was juist van zijn chef teruggekomen. Oogenschiijnlijk was hij zeer neerslachtig, inwendig echter kookte hij van woede. Het verschijnen van Marholm stemde hem niet beter.

„Hebt ge den kerel nu?” riep Baxter.

De vloer haalde de schouders op.

„Hebt u hem, inspecteur?”

„Ik? Ik heb je weggestuurd om hem te arresteren!”

„Wien?”

„Doe toch zulke domme vragen niet, Marholm; wien zou je anders arresteren dan Raffles?”

„Ik heb het alleen gevraagd, inspecteur, om na te gaan, hoe groot de lange neus is, dien u heden hebt gekregen.”

„Mijnheer! Marholm! Onbeschaamde! Wat veroorloof je je?”

„Waarde inspecteur, de zaak is zeer eenvoudig. Wanneer ik weggestuurd word om Raffles in Londen te zoeken, waarom zoekt u hem dan in het paleis van Parkhurst?”

„Omdat... omdat... omdat...” antwoordde Baxter woedend, „omdat ik er van overtuigd was, dat jij hem toch niet zoudt krijgen; ik heb je weggestuurd om rust te hebben.”

„Maar die schijnt u niet gevonden te hebben,” gaf de vloer ten antwoord.

„Ik gelast je te zwijgen,” riep Baxter, „ik zal hem toch wel in handen krijgen; verlaat je er op, dat ik hem krijg!”

Daarop verliet hij het bureau en wierp de deur achter zich dicht, ten einde de vloer te beletten, om nog meer over de zaak Raffles te spreken.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Op naar de Noordpool.

Tegen twaalf uur des voormiddags diende Jim zich met een groot pak in het paleis van Pankhurst aan. Deze was intusschen teruggekeerd en gebood, den matroos dadelijk bij hem te brengen.

Zwijgend spreidde Jim het pak voor den beursbaron uit. Deze had er nog niet over gedacht om naar zijn schatten te gaan kijken, bij hem kwam volstrekt niet de gedachte op, dat men zoo'n brutalen diefstal kon hebben gepleegd.

Sprakeloos staarde hij op zijn eigen klomp goud.

„Kolossaal, eenvoudig kolossaal!” riep hij. „Jim, heb je dat inderdaad aan de Noordpool gevonden? Duivels, echt goud, onder broeders 800 tot 1000 pond waard; wat een gewicht! En zijn er nog meer aan de Pool?”

„Ik vertelde u toch, sir, het goud ligt daar op hoopen, men behoeft slechts toe te grijpen!”

De goudkoning was weer uitgelaten van vreugde. Vergeten waren de gebeurtenissen van den vorigen nacht. Hij pakte het goud met beide handen beet en danste er de kamer mee rond.

„Echt, zuiver goud, en de gansche Noordpool daar vol mede. Jim, daar kan ik je niet genoeg dankbaar voor zijn!”

„Wees de brave jongens, die nu in het ijs liggen, daar dankbaar voor, wilt u hen nog laten verhongeren?”

„Neen, neen, natuurlijk niet, ik zend onmiddellijk een schip ter hulp. Doch neen, halt, ik ga zelf! Wie weet, of er wel iemand te vinden is, dien ik genoeg vertrouwen kan. En het moet dadelijk in de courant komen!

Sir Parkhurst als ontdekker van de Noordpool!

De Noordpool van goud!

Sir Parkhurst, de goudkoning is de uitvinder van de gouden Noordpool.

Dat geeft sensatie. Ik word de beroemdste en rijkste man van de wereld! Doch de hoofdzaak is, Jim, dat ik op mijn post ben. Ik moet de beurs regeeren, of men

moet ten minste gelooven, dat ik er tegenwoordig ben!”

„Dat is toch heel eenvoudig sir, u reist naar de Pool en vertelt het aan niemand. Intusschen denkt men, dat u hier bent!”

„Dat is een idee! Wacht eens, Jim, ik neem je aan als mijn kamerdienaar. Je huurt een heel stel nieuwe bedienden, want de ouden konden wel eens hun mond voorbij praten, en ieder, die naar mij vraagt, vertel je, dat ik in Londen ben, of dat ik juist op de jacht ben gegaan, of dat ik uit visschen ben, of dat ik op een inspectiereis naar Schotland ben, om een kolenmijn te bezichtigen. Intusschen reis ik naar de Pool en kom met een schip met goud beladen terug. Neem je daar genoeg mee?”

Jim reikte den goudkoning de hand.

„Ik neem er genoeg mee, sir Parkhurst! U zult over mij tevreden zijn.”

Er werd nu besloten, dat Jim als kamerdienaar zou achterblijven. Parkhurst ontsloeg nog op denzelfden dag al zijn bedienden en nam Jim als kamerdienaar in dienst.

Intusschen maakte hij zich zoo geheimzinnig mogelijk voor zijn reis gereed. Hij kon het niet afwachten, rechtstreeks naar de Noordpool te gaan.

Nog op denzelfden dag zond hij telegrammen naar alle couranten met den volgenden inhoud:

„Parkhurst heeft de Noordpool ontdekt. Het schip van Parkhurst ligt bij Groenland vast! De Noordpool, het rijkste goudland der wereld!”

De sensatie in de couranten was verbazend. Verscheidene auto's hielden voor het slot stil om sir Parkhurst te interviewen.

In alle couranten kon men zijn portret zien en men wachtte met spanning op de „Atlantic”, die, zoo als Parkhurst vertelde, door twee schepen tegelijk hulp zou krijgen. Dat hij met een van deze schepen zelf wilde reizen, vertelde hij aan niemand.

Intusschen kwam van het aardrijkskundig genoot-

schap te Kopenhagen een telegram, waarin men een bewijs voor de ontdekking van de Noordpool verlangde.

Parkhurst telegrafeerde terug:

„Ik breng het zelf of zend het.”

Intusschen had Raffles reeds de documenten over de ontdekking van de Pool naar Kopenhagen aan het adres van den echten Jim gezonden.

Lord Lister, die buitengewoon ontwikkeld was, had met Charly Brand dit bericht opgesteld.

Zij maakten een tamelijk nauwkeurige beschrijving van deze reis, die nooit had plaats gehad. En terwijl Raffles er een schijn van waarheid aan had kunnen geven, zoodat het hem wellicht gelukt was, de geleerde heeren in Kopenhagen naar het ijs te sturen, toch hield zijn schalksheid de overhand. Hij kon het niet nalaten, eenige opmerkingen aan zijn bericht vast te knopen, waardoor het bedrog duidelijk aan het licht kwam.

„De Noordpool”, zoo luidde het document, „is, zooals de bemanning van de „Atlantic” verzekeren kan, niets bestemd. Brengt men er wat sneeuw heen, dan is het een hoop, en wanneer men in deze sneeuw een vlag steekt, dan wordt dat de Pool. — De omstreken van de Noordpool zijn niet zeer afwisselend. Er is genoeg sneeuw voorhanden om alle banketbakkers van Londen er mee te voorzien.

Wat ijsberen betreft, daarvan ziet men exemplaren, die een sieraad zouden zijn voor elken dierentuin.

De hoofdzaak is echter, dat wij aan de Noordpool een ongeloofelijke massa goud ontdekt hebben, maar wij waren niet sterk genoeg om alles mede te nemen. Het goud is aan de Noordpool veel gemakkelijker te verdienen dan te Londen, maar ieder kan wel begrijpen, dat de werkzaamheden om het in zijn bezit te krijgen; geheel anders zijn dan die in de hoofdstad van Engeland.

Wanneer men bijvoorbeeld de manier, waarop onze chef, sir Parkhurst, zijn goud verdient, goed beschouwt, dan komt men tot de overtuiging, dat hij het meestal door bedrog in zijn bezit krijgt.

Welnu, men behoeft slechts precies zoo te bedriegen als sir Parkhurst en dan is het heel eenvoudig om aan de Noordpool zooveel goud bijeen te brengen, dat alle straten van Londen er mee geplaveid kunnen worden.

Na deze berichten zal niemand van de heeren in Kopenhagen er meer aan twifelen, dat wij de Noordpool waarlijk ontdekt hebben en dat sir Parkhurst het verdient, dat voor hem een standbeeld van steen of metaal wordt opgericht.”

Dat was het bericht, hetwelk door den echten Jim, die in het masker van Raffles rondliep, aan het aardrijkskundig genootschap te Kopenhagen overhandigd werd.

Intusschen bevond de goudkoning zich reeds op een schip, dat naar Kopenhagen voer, terwijl een tweede schip, zonder Noorwegen aan te doen, onmiddellijk naar Spitsbergen stuurde, om de manschappen, die door het ijs ingesloten waren, te bevrijden.

Sir Parkhurst wilde later na komen, het was hem oogenblikkelijk niet zoo zeer te doen om de Pool te bezichtigen en het goud op te bergen dan om de eer als ontdekker of als bezitter te Kopenhagen in te oogsten, waar men gemakkelijker geprezen werd, dan te Londen.

Niemand wist iets van zijn reis.

Hij had nauwelijks den matroos Jim voor de laatste maal de hand gedrukt, toen deze weer van het tooneel verdween en als baron van Geldern in zijn eigen woning verscheen.

Daar schreef hij een getuigschrift en ontslag voor den secretaris van sir Parkhurst.

„Breng dit aan Fred Longwer. Ik wil niet gaarne, dat de jonge man zich weer als secretaris bij mij voorstelt en ik gedwongen zou zijn, hem in mijn geheim in te wijden. Men zou hem later kunnen verwijten, met mij onder een hoedje gespeeld te hebben en dit wil ik het jonge mensch ook ter wille van zijn mooie bruid besparen.”

Charly Brand beloofde, het papier te zullen bezorgen.

„Je kunt je dan als kamerdienaar bij mij aanmelden,” ging Raffles voort. „Natuurlijk niet hier, doch bij sir Parkhurst.”

Charly Brand liet van schrik bijna zijn sigaret uit de hand vallen.

„Je wilt toch niet te Londen als goudkoning optreden?”

„Waarom niet? Ik versta het evengoed als sir Parkhurst, met bedrog om te gaan, en deze ellendeling verdient een les, waaraan hij zijn leven lang zal denken.”

Er werd gescheld, en Charly Brand bracht een mooie jonge dame binnen, die den baron Van Geldern beide handen toestak en gaarne zijn hand had gekust.

„O!” riep zij met een van gelukstralend gelaat, „ik weet niet, hoe ik u bedanken zal! U hebt mijn verwachtingen ver overtroffen. U hebt mijn armen vriend de vrijheid teruggegeven en zijn onschuld bewezen. Daardoor hebt u mij de gelegenheid verschaft,

om met Fred Longwer te kunnen trouwen. Ik durf echter geen misbruik van uw goedheid maken en ben gekomen, om u het bedrag terug te geven."

Bij deze woorden wilde zij het geld, dat de baron haar geschonken had, op tafel leggen.

Doch Raffles gaf het haar terug en zei: „Het is onnoodig, miss Brown, dat wij daar zoo veel woorden over wisselen."

Zij keek verlegen voor zich.

Lord Lister bemerkte, dat zij iets verzweg, en hij verzocht haar, om hem de waarheid te zeggen.

„U bent een te edelmoedig mensch, dan dat u zich beleedigd zou gevoelen wanneer ik u de ware toedracht vertel," antwoordde zij.

„Gisteren was de inspecteur van politie Baxter in opdracht van sir Parkhurst bij mij en informeerde er naar, of ik of Fred Longwer op de een of andere manier een som geld had ontvangen. Ik antwoordde toestemmend.

Van wien? vroeg de inspecteur."

„U hebt toch mijn naam niet genoemd?" vroeg Raffles verschrikt.

„Neen, ik antwoordde: van een onbekende!"

„Zoo, deze onbekende was niemand anders dan Raffles! zei toen de inspecteur. Ik gelast u, deze som uiterlijk morgen aan sir Parkhurst terug te geven.

Hoewel ik niet geloof, mijnheer, dat u Raffles bent, voel ik mij toch verplicht, het geld aan het juiste adres terug te geven en daarom geef ik het u weer."

Lord Lister zette zijn lorgnet op en zei lachend:

„Miss Brown, u ziet Raffles hier voor u. Schrik niet — ik geloof, dat u geen reden hebt om mij te vloeken. Doch om u gerust te stellen, verzoek ik u, om morgen naar sir Parkhurst te gaan, misschien is hij edelmoedig genoeg om het geld, dat ik u schonk, niet terug te nemen."

De jonge dame beloofde dit maar voegde er aan toe:

„O, baron, wanneer u inderdaad Raffles bent, geloof mij dan, dat ik den man, die door de politie zoo aanhoudend vervolgd wordt, en dien ik onder de wel-doeners der menschheid rangschik, zegen!"

Zij greep zijn rechterhand. Lord Lister bracht haar hand echter galant aan zijn lippen en nam met een buiging afscheid van haar.

Des avonds reed sir Parkhurst in een huurauto naar zijn paleis. Het was echter niet sir Parkhurst, doch Raffles, die dezen keer veel moeite had gehad, om zich zoodanig te vermommen, dat geen der bedienden ook het geringste zou kunnen vermoeden.

In de allereerste plaats ontsloeg Raffles het geheele dienstponeel. Hij betaalde ieder zoo royaal, dat zij hem onder luide dankbetuigingen verlieten. Daarna gaf hij Charly opdracht, die intusschen als kamerdienaar geïnstalleerd was, om voor ander personeel te zorgen.

Nu telefoneerde Raffles naar inspecteur Baxter.

Deze, die reeds de hoop koesterde, dat de goudkoning een nieuw spoor van Raffles had gevonden, werd spoedig bij den valschen sir Parkhurst aangediend. Raffles liep in de elegante ontvangkamer op en neer.

„Ik wil eens zien, welk een indruk ik op hem maak," fluisterde hij.

Toen Baxter tegenover hem stond, vertoonde hij niet het geringste spoor van verrassing of wantrouwen.

„Neem plaats, beste inspecteur," sprak de valsche beurskoning joviaal. „En u, mr. Marholm, wenscht u een sigaar of sigaret?"

De vloer keek den goudkoning opmerkzaam aan en beproefde diens gelaatstreken te bestudeeren.

Doch Raffles ging zoodanig met zijn rug tegen het licht staan, dat het zelfs voor het scherpste oog onmogelijk was, die kleine hulpmiddelen te herkennen, waardoor de geniale groote onbekende zijn uiterlijk geheel en al veranderd had.

Overigens was het hem niet moeilijk gevallen, de magere gestalte van den goudkoning en zijn eigenaardige houding na te bootsen.

„Ik wilde u nu vragen, inspecteur," begon Raffles — Parkhurst, „wanneer u er eens over denkt, Raffles onschadelijk te maken?"

„Ik wilde u juist vragen, sir Parkhurst, of u mij daarvoor eenige wenken kunt geven?"

De valsche Parkhurst keek zeer verwonderd.

„Wenken? U verlangt van mij wenken? Ik wil u iets zeggen, inspecteur: de vervelendste en dwaaste man, die mij te Scotland Yard onder de oogen is gekomen, zijt gij."

Baxter sprong op.

„Mijnheer, dat durft u mij te zeggen?"

„Ja, omdat ik onophoudelijk in angst leef, dat Raffles mij weer kan overvallen, zonder dat het mij mogelijk is, mij voor hem te verbergen. Doch ik heb reeds mijn maatregelen genomen en geloof, dat ik hem op het spoor ben.

Wilt u mij beloven, inspecteur, onmiddellijk maatregelen te nemen, wanneer u van mij bericht ontvangt, dat gij Raffles kunt arresteren?"

Baxter werd vreeselijk opgewonden.

„U hebt een spoor? Een echt spoor? En of ik te uwer beschikking ben? U hoeft mij slechts op te bellen: inspecteur Baxter, ga hier of daar heen... dan ben ik er onmiddellijk om hem gevangen te nemen.”

„U hebt u verkeerd uitgedrukt, inspecteur,” merkte de vloer op.

„Hoezoo?”

„U moet zeggen: om hem gevangen te nemen wanneer hij er is!”

„Ge zijt onbeschaamd, Marholm! Wanneer zal je je eindelijk eens aanwennen, om met meer eerbied tegen je superieuren te spreken?”

„Zoodra u Raffles hebt, inspecteur!”

De goudkoning sloeg zich op zijn knie.

„Inspecteur, uw secretaris heeft het bij het rechte eind, want gij zult Raffles nimmer vangen!”

Baxter stond, paars van woede, op.

„Zoo zeker als u Parkhurst bent, zoo zeker zal ik Raffles gevangen nemen. Hebt u dat begrepen?”

Raffles—Parkhurst keek zuur-zoet en boog zijgend. De vloer keek hem weer opmerkzaam aan en bracht zijn wijsvinger aan den neus; hij kon echter tot geen beslissing komen. Nauwelijks waren beiden vertrokken, of Charly Brand diende een bezoek aan.

„Ik ben voor niemand te spreken,” bromde Raffles, die juist bezig was de vele papieren van den beursmatador na te zien. Daar waren ontelbare verzoekschriften van ongelukkigen, die door sir Parkhurst uitgeplunderd waren, aanklachten enz.

„De kerel laat zich niet afwijzen,” sprak Charly Brand. „Hij zegt, dat jij... pardon, dat u wildet trouwen, sir Parkhurst.”

„Aha, mr. Walker?”

„Ja juist, mr. Walker...”

„Laat hem binnenkomen.”

De groote vleugeldeur werd geopend, en de kleine koppelaar trad binnen.

„Goeden morgen, sir Parkhurst! Hoe gaat het, sir Parkhurst? Goed geslapen? Uitgerust? Nog niets voor vandaag bepaald? Hoe gaan de zaken?”

Raffles zweeg.

„Kom, sir Parkhurst, u zegt geen woord, hebt u misschien wat te doen?”

„Zeer veel; voor alles moet ik wachten totdat ge met uw geklets klaar zijt.”

„O, u bent zeer onbeleefd, sir Parkhurst, waarom? Hebt u mij iets te verwijten?”

„Ja.”

„Spreek dan, sir Parkhurst!”

„Ik vind, mr. Walker, dat u een der grootste gauw-dieven van Londen bent.

Mr. Walker verdraaide de oogen en viel bijna van zijn stoel.

„U bent vandaag zeer... zeer openhartig, sir Parkhurst!”

„Hoeveel ongelukkige jonge meisjes heb je nu weer gekoppeld, jou ellendeling?”

Walker, die dacht, dat sir Parkhurst schertste, gaf hem met den wijsvinger een tikje tegen de borst en zei:

„Jou grappenmaker!”

Op hetzelfde oogenblik stootte hij door de kamer en viel met een krakend geluid op den grond.

Woedend sprong hij weer op en schreeuwde:

„Word ik zoo door u behandeld? En wat heb ik u gedaan? Heb ik u niet nog onlangs een prachtig jong meisje verschaft?”

„Een jong meisje? Het was een oude jonge juffrouw, en ik heb het aan jou te danken, dat Raffles mij bijna voor een vermogen heeft bestolen!”

„Sir Parkhurst, dat gaat mij niet aan; ik heb alleen uw bevel uitgevoerd en ben gekomen om mijn provisie te halen.”

„Zoo, ge wilt ook nog provisie voor je vuile zaken hebben?”

Walker trok zijn lippen op en sprak glimlachend:

„Non olet, dat beteekent: geld ruikt niet!”

Raffles—Parkhurst draaide zich om en begon verder in zijn papieren te rommelen. Walker keek dit een kwartier, een half uur aan. Eindelijk zei hij:

„Waarop wacht u, sir Parkhurst?”

„Dat ge vrijwillig vertrekt.”

„Ik krijg dus mijn provisie niet?”

„Ik denk er niet aan! Doch ik bezweer je, dat je nog nooit in je leven zoo'n pak slaag zult gehad hebben, als je niet onmiddellijk mijn huis verlaat.”

„Zoo?” schreeuwde Walker venijnig. „Dan zal ik echter aan het publiek een geschiedenis vertellen. Ik zal het aan geheel Londen duidelijk maken, hoe het met de zedelijkheid van Sir Parkhurst gesteld is, die zich altijd voor een der solidste en braafste burgers van Engeland uitgeeft.”

Raffles lachte.

„Doe dat, mijn waarde, ge zult mij daarmee een grooten dienst bewijzen.”

Walker opende zijn oogen wijd open.

„Wat? Hoe? Ik moet u blameeren?”

„Dat zal mij plezier doen!”

„U praat, alsof u krankzinnig waart, Sir Parkhurst — —”

„Integendeel, ik vind, dat ik zeer verstandig ben.”

Toen Walker bemerkte, dat hem niets hielp, sprak hij:

„Ik wil u iets vertellen, sir Parkhurst: ik heb mijn provisie verdiend, dat wascht het water van de zee niet af. Wanneer u ze mij niet geeft, dan zal ik geweld gebruiken.”

Raffles stroopte de mouwen van zijn chambree clouck op.

„Wat wilt u, sir Parkhurst?” schreeuwde Walker angstig.

„Ik wil je alleen mijn armen toonen.”

Walker kroop in den achtersten hoek van de kamer.

„En ik zal toch geweld gebruiken, passief geweld, verstaat ge? Ik verlaat dit huis niet eerder, voordat ge mij mijn provisie hebt uitbetaald.”

„Dan kunt ge, totdat de wereld vergaat, hier blijven.”

„Ik zal ook precies zoo doen, alsof ik thuis was.”

„Ga uw gang!”

„Maar ge zijt inderdaad krankzinnig, sir Parkhurst! Ik zal uit uw schotel eten...”

„Dan zal ik er rattenkruid in doen.”

„Ik zal uw kleeren dragen...”

„Ge zult daar een goed figuur mee slaan.”

„Ik zal uw schoenen dragen .”

„Daar zal je je eksteroogen mee op den hals halen.”

„Ik slaap in uw bed...”

„Doe dat, ik logeer toch niet thuis.”

Walker zweeg uitgeput en wischte zich het zweet van het voorhoofd. Daarna viel hij in een stoel neer, kruiste de beenen over elkander en sprak:

„Nu goed, wij zullen zien, wie het eerste toegeeft.”

Raffles sloot het schrijfbureau af en ging naar de aangrenzende kamer, zonder van Walker notitie te nemen.

Deze belde en riep tot Charly Brand, die als kamerdienaar binnentrad:

„Breng mij een glas champagne.”

Charly Brand maakte een diepe buiging.

Buiten sprak hij:

„Zeg eens, de kerel wil champagne!”

„Breng hem rhabarber.”

Charly gehoorzaamde.

Intusschen speelde zich te Kopenhagen een tooneel af, dat Raffles, als deze het had bijgewoond, een onuitsprekelijk genoeg zou hebben verschaft.

In alle couranten verschenen plotseling telegrammen, dat Sir Parkhurst de papieren, die de ontdekking van

de Noordpool zouden bewijzen, door een zijner matrozen aan het aardrijkskundig genootschap in Kopenhagen had laten ter hand stellen.

Daar het aardrijkskundig genootschap zich nimmer haastte, werd het nakijken der papieren ongeveer vier weken uitgesteld.

De echte sir Parkhurst las de telegrammen, toen hij van zijn schip aan land ging. Hij dacht een oogenblik na.

„Wat? Ik heb toch geen papieren laten afgeven!”

Toen dacht hij, dat Jim misschien uit eigen beweging documenten had afgezonden of de papieren had afgegeven, voordat hij in Londen terug was.

Sir Parkhurst ging dus naar den secretaris van het aardrijkskundig genootschap.

Intusschen was zijn portret in Kopenhagen verspreid, en honderden menschen juichten hem toe, toen hij zijn hotel verliet.

De secretaris van het aardrijkskundig genootschap kromde zijn rug als een paling en bracht hem naar een vertrek, dat alleen voor de ontvangst van hooggeplaatste personen bestemd was.

„Dus ik heb de eer, den grooten man te mogen begroeten, wiens schip het eerste de Noordpool heeft bereikt?”

Sir Parkhurst hief het hoofd trotsch omhoog en reikte den secretaris genadig de hand.

„Ja, u hebt die eer!”

„En waarmede kan ik zulk een beroemd man van dienst zijn?”

Sir Parkhurst stak den neus nog hooger in de lucht en antwoordde:

„Ik wilde u eenige bijzondere vragen doen”.

„Ik ben geheel tot uw dienst”.

„Mijn papieren betreffende de ontdekking van de Noordpool zijn reeds in handen van het aardrijkskundig genootschap?”

„Jawel, over het resultaat van het onderzoek kan men volstrekt niet in het onzekere zijn, wanneer men bedenkt, dat een rijk en geacht man, zooals u, sir Parkhurst...”

„Al wel! A propos, wie heeft deze papieren afgegeven?”

De secretaris fronste verwonderd de wenkbrauwen.

„Uw afgezant, sir Parkhurst!”

„Uitstekend, uitstekend”, antwoordde de goudkoning, die zich natuurlijk hield, alsof hij van alles op de hoogte was.

„Het was.... wacht eens, hoe heet hij eigenlijk....?”

„Een man, Jim genaamd.”

„Jim... hale mij... maar die zit in Londen!”

De secretaris haalde de schouders op en trok een lang gezicht.

Sir Parkhurst begreep, dat wil zeggen, hij begreep er niets van. Hij deed, alsof hij zich vergist had en ging voort:

„Dat klopt, natuurlijk... ik had vergeten... een man met stoppels in het gelaat...”

„O nee! Hij draagt een elegante frak, monocle, zeer elegant...”

De goudkoning sperde neus en mond open:

„Heet Jim, draagt elegante frak en monocle, had papieren betreffende mijn Noordpool-ontdekking...?”

Plotseling vielen den beurskoning de schellen van de oogen.

„Frak, monocle, optreden als een heer... zou dat niet Raffles...”

Sir Parkhurst verbleekte en beefde als een riet.

Eindelijk sprong hij op en schreeuwde tot den secretaris:

„Dokter, beste dokter, waar woont de man, die mijn papieren heeft afgegeven?”

„Hotel Britannia, Sir Parkhurst”.

De goudkoning deed een sprong, wierp den dokter omver en snelde weg.

De secretaris van het aardrijkskundig genootschap stond langzaam op, schudde het hoofd en beweerde:

„Die is zeker aan de Noordpool niet wel geworden!”

Intusschen rende sir Parkhurst door de straten naar het hotel Britannia. Hij gunde zich niet eens den tijd een rijtuig of auto te nemen.

De voorbijgangers schudden het hoofd, een paar schoenmakersjongens liepen mee, en weldra bevond zich er een groote menigte achter sir Parkhurst.

Een paar spotvogels riepen: „Houdt hem, houdt hem!”

Twee agenten van politie hoorden dat en liepen plichtmatig mee. Het gevolg daarvan was, dat een paar sterke mannen sir Parkhurst beetpakten. De goudkoning verweerde zich als een razende en schreeuwde:

„Ik moet Raffles vangen, ik moet Raffles vangen!”

Eindelijk kwamen de agenten van politie.

„Wat? Raffles in Kopenhagen? Ge zijt gek, mijnheer, wie bent u?”

„Ik ben sir Parkhurst!”

„De man, wiens schip de Noordpool bereikt heeft!” riepen de omstanders en namen hun hoed af. Daarna liet men sir Parkhurst weer loopen.

Een schoenmakersjongen vroeg echter:

„Bent u ook zoo naar de Noordpool geloopt?”

„Natuurlijk,” beweerde een andere jongen, „hij moest toch bij deze temperatuur in het zweet loopen!”

Intusschen liep sir Parkhurst verder, doch hij werd door de politie begeleid.

„U veronderstelt dus, dat Raffles te Kopenhagen is?” vroegen zij.

„Ik ben niet geheel zeker van mijn zaak... U zult het wel zien.”

Voordat zij het hotel hadden bereikt, liep een der agenten naar het hoofdbureau van politie en vandaar telefoneerde men naar Scotland Yard in Londen.

Daar stond inspecteur Baxter aan het toestel en antwoordde: „Zeer goed mogelijk, wees zoo goed op het volgende acht te geven: monocle, frak — hij draagt gewoonlijk een frak — brutaal optreden... houdt natuurlijk vol, dat hij Raffles *niet* is!”

Een groot aantal agenten van politie ging nu dadelijk op weg naar het hotel Britannia.

Intusschen was sir Parkhurst daar aangekomen.

In de vestibule zat, achterover geleund in een rieten stoel, een glas ijswater voor zich, op een tafeltje, een zware sigaar in den mond, de man, dien men zocht, Jim, vermoemd als Raffles.

Nauwelijks had sir Parkhurst hem in het oog gekregen, of hij schreeuwde:

„Dat is Raffles, dat is Raffles!”

„Ach, bent u daar, sir Parkhurst,” lachte Jim, „nu naar de Noordpool toe!”

Een der politieagenten snelde naar hem toe:

„Nee, niet naar de Noordpool, naar de gevangenis, mijn waarde!”

Dat was den braven Jim toch te erg.

„Mij wilt u naar de gevangenis brengen? Mij, Jim van de Atlantic?” En hij begon te boksen.

De agent vloog naar links, een paar gasten, die hem wilden helpen, kregen stompen in de maagstreek en op het hoofd, en in een oogenblik geleeke de vestibule van het hotel een slagveld.

De goudkoning huppelde onophoudelijk als een dolle om Jim heen en riep:

„Dat is Raffles!”

„Krankzinnige kerel!” schreeuwde Jim hem toe, „hebt u mij niet in Londen weggezonden?”

De goudkoning hoorde niet. Hij pakte hem bij de panden van zijn jas vast en riep:

„Dat is mijn rok, mijn rok, die heeft hij in de loge de Wijndruif van mij weggenomen!”

Intusschen kwam er een groote politiemacht, en deze

gelukte het nu met vereenigde krachten, den woeden Jim te overmeesteren.

Hij werd onmiddellijk naar het hoofdbureau van politie gebracht, waar men hem dadelijk in het verhoor nam. De beurskoning stond naast hem en verlangde, dat hij den rok zou uittrekken.

„Ik kan toch niet hier in mijn hemdsmouwen staan”, sprak Jim.

„Gij houdt dus vol, dat ge Raffles niet zijt?” vroeg de commissaris van politie hem.

„Ik ben Jim van de „Atlantic”.

„Ge hebt heden aan het aardrijkskundig genootschap papieren overhandigd?”

„Jawel”.

„Van wien hebt ge deze papieren ontvangen?”

„Van Sir Parkhurst, die heeft ze mij in Londen gegeven.”

„Dat is niet waar, dat is een leugen!”

De verhandeling duurde steeds voort en men werd hoe langer hoe opgewondener.

Zij eindigde daarmede, dat de procureur-generaal van Kopenhagen bevel gaf, niet alleen Raffles, doch ook Sir Parkhurst gevangen te nemen.

Zij gingen beiden in voorarrest.

Men veroorloofde sir Parkhurst, een telegram naar huis te zenden.

Hij gaf een telegram op. Dit was aan het adres van zijn vertrouwden kamerdienaar gericht en luidde:

„Wanneer er iemand in mijn huis mocht zijn ingesloten, neem dan een dikken knuppel, ga er heen en sla den kerel dan zoo lang, totdat ge hem al de beenderen stuk hebt geslagen.

Sir Parkhurst.”

„Zoo”, sprak hij daarna tevreden tot zich zelf, wanneer de Raffles van hier inderdaad Jim is, en de Jim van daarginds Raffles, (mijn God, mijn hoofd draait als een tol) — — dan zal hij aan mij denken.”

ZESDE HOOFDSTUK.

De goudkoning is krankzinnig geworden.

Charly Brand opende de deur van het paleis en ontving een gladgeschoren man, in wien hij onmiddellijk den vroegeren kamerdienaar, zijn voorganger, herkende.

„Is sir Parkhurst hier?” vroeg hij.

Charly Brand bemerkte reeds aan zijn geheimzinnige gelaatstrekken, dat er iets gaande was. Hij antwoordde daarom:

„Nee!”

„Is hij naar Kopenhagen?”

„Aha”, dacht Charly Brand, „daarginds is de geschiedenis aan den loop”. Hij antwoordde daarom:

„Ja, mijnheer is in Kopenhagen!”

„Dat komt dan goed uit. Ik heb van hem een telegram ontvangen; lees maar!”

Charly las het telegram, waarvan de inhoud was, dat den vreemden indringer de beenderen moesten worden stuk geslagen.

„Wat zegt ge daarvan?” vroeg de kamerdienaar.

„Ik zeg,” antwoordde Charly Brand, „dat men het bevel van den patroon onvoorwaardelijk moet opvolgen.”

„Dat zeg ik ook, want hij was tegenover mij zeer milddadig. Is er dan inderdaad iemand in zijn paleis geslopen?”

„Ja,” antwoordde Charly Brand, „een vuile, dikke kerel, die zijn sigaren oprookte en zich juist gereed maakt, in het bed van sir Parkhurst te gaan liggen.”

„Wat u zegt! Wat u zegt! Waarom hebt gij den kerel er dan niet uitgesmeten en de politie gehaald?”

„Ik durfde het niet wagen, hij bedreigde mij met vreeselijke dingen! Hij zegt, dat hij een koppelaar is!”

„Zoo, zoo, een van dat soort! Nu, zeg eens, beste collega, wilt gij mij vannacht binnen laten, opdat ik bij het bed van sir Parkhurst kan komen?”

„Gaarne, ge moet natuurlijk de verantwoording op u nemen.”

„Dat doe ik, sir Parkhurst heeft het mij immers telegrafisch bevolen.”

Charly Brand sprak nu het overige af, toen snelde

hij heen, want Walker had gebeld. De koppelaar voelde zich tot nu toe zoo op zijn gemak, dat hij besloot, dit dwangmiddel nog verder voort te zetten.

„Is uw heer reeds terug?” vroeg hij Charly Brand,

„Die is in Kopenhagen!”

Walker lachte. „Al ging hij naar de Noordpool, mij ontsnapt hij niet, zelfs al had hij de pool ontdekt. Ik wil mijn geld!”

„Ik kan het u niet geven, mr. Walker”, antwoordde Charly Brand.

„Trek mij de schoenen uit, lakei!”

De kamerdienaar gehoorzaamde.

„Waar is de waschtafel van je heer?”

Charly wees hem deze met een gebaar aan.

„Je bezorgt mij nog 3 paar knakworstjes en twee glazen port, daarna wil ik gaan slapen.”

„Zeer goed — —”

Het was des avonds tien uur, toen Raffles eindelijk naar huis kwam. Zijn jonge vriend was reeds aanwezig en vertelde hem alles.

De lord drukte de hand voor zijn mond, om niet luidkeels te lachen.

„Dat is fameus, dat heb je prachtig gedaan, mijn jongen! Deze scene moet ik bijwonen!”

„Maar hoe?” vroeg Charly.

„Ik ben er!” riep Raffles. „Staat er in de slaapkamer niet het harnas van een ridder?”

„Ja!”

„Dat zal een prachtige schuilplaats worden.”

Voordat Walker naar bed ging, sloop Raffles in het slaapvertrek, trok het ijzeren harnas aan en zette den helm met gesloten vizier op.

Spoedig daarop verscheen de koppelaar en kleedde zich uit. Zijn hoed zette hij den ridder op het hoofd, wierp zijn laarzen tegen het harnas aan, zoodat dit kraakte en ging toen in het bed liggen.

„Ziezoo”, sprak hij, „ik heb in langen tijd niet zoo goed geslapen! Fijn!”

Vijf minuten later hoorde men aan zijn snurken,

dat hij ingeslapen was. Een half uur later ging de deur zachtjes open, de gewezen kamerdienaar kwam binnen.

„Drommels!” dacht Raffles in zijn harnas, „die knaap schijnt van gezonde ouders te zijn. Hij zal hem toch niet dadelijk doodslaan?”

Charly Brand lichtte hem bij en nu ging de indringer, die een soort masker voor het gezicht droeg, naar het bed toe, trok de dekens weg, en terwijl hij met de linkerhand den zoo plotseling uit zijn slaap gewekte tegen het bed aan drukte, zoodat hij hem met het hoofd in het kussen duwde en de ongelukkige Walker niet eens kon roepen, doch slechts met de tanden in de veeren kon bijten, sloeg de kamerdienaar met zijn knuppel zoc hard op den rug van den koppelaar, dat het door alle kamers weerklonk.

„Help!” hijgde Walker, doch zijn stem verstikte. „Help!”

„Honderd pond heeft hij mij geschonken, voordat ik ontslagen werd,” zei de kamerdienaar tot Charly Brand, terwijl hij onafgebroken voortging met slaan.

„Voor ieder pond een slag!”

„5, 10, 12...”

„Ik sterf —” brulde Walker.

„24... 25 — het duurt lang, voordat zijn ribben breken... 30...”

„Hij vermoordt hem,” dacht Raffles, „ik moet tus-schenbeide komen.”

Intusschen hield de kamerdienaar op, want Walker scheen inderdaad het bewustzijn te verliezen.

„Nu spoedig hier vandaan,” fluisterde de man met den knuppel en vloog Charly voorbij.

Walker liep naar het harnas en rukte den ridder het zwaard uit de hand. Toen riep hij:

„Furio, Furio!”

Op hetzelfde oogenblik sperden de oogten van Walker zich wijd open; het zwaard viel uit zijn hand, zijn hart stond bijna stil.

Er kwam leven in den ridder! Het vizier zonk naar beneden, het gelaat van Parkhurst werd zichtbaar, de voeten bewogen zich, de armen werden omhoog getild. — — —

„Geesten, geesten... alle goede geesten loven den Heer!” schreeuwde Walker en liep, zoo snel zijn beenen hem konden dragen, de trappen af, het park door en de straat op, waar hij na verloop van vijf minuten door agenten werd tegengehouden.

„Kerel, waar kom je vandaan, ge zijt in uw hemd!”

„In het huis van sir Parkhurst zijn spoken,” huilde Walker, „een van hen heeft mij vreeselijk geslagen!”

„Een krankzinnige,” zei een der politie-agenten tot den ander, „laten wij hem naar inspecteur Baxter brengen!”

Inspecteur Baxter werd uit het koeterwaalsch van Walker niets wijzer. Hij gebood, hem naar zijn woning te brengen en verklaarde een aanklacht tegen sir Parkhurst te zullen indienen, wegens mishandeling.

Baxter was uitgelaten. Hij danste in het bureau rond, zong, floot, juichte. Raffles was nu toch gevangen genomen! Hij zat veilig in Kopenhagen en zou binnenkort naar Londen getransporteerd worden. Juist kwam er een telegram uit Kopenhagen:

„Laat onderzoeken, of sir Parkhurst naar Kopenhagen gereisd is. Hier werd een persoon gearresteerd, die zich voor sir Parkhurst uitgeeft!

De Engelsche gezant in Kopenhagen.”

Baxter keek de vloer sprakeloos aan.

„De goudkoning in Kopenhagen? En in den afge-loopen nacht heeft hij als spook Walker geslagen. Kerel, Marholm, staat Londen op zijn hoofd?”

De vloer haalde de schouders op.

„In elk geval moeten wij een onderzoek instellen, inspecteur.”

„Rijd spoedig naar het paleis en kijk naar alles goed na,” gebood Baxter.

„Opdat u geen flater kunt maken?”

„Houd je aanmerkingen voor je! Waarmee kan ik mij vergissen? Je moet eenvoudig gaan zien, of sir Parkhurst in zijn paleis is.”

„Jawel, ik zal dit onderzoeken,” antwoordde Marholm, die langzamerhand lout begon te ruiken, doch die echter niet van plan was, zijn vermoedens aan zijn superieur mee te deelen.

De morgen was intusschen aangebroken, toen de vloer zich bij Charly Brand aandiende.

Deze was zoo uitstekend als kamerdienaar vermomd, dat Marholm hem niet herkende.

„Ik zou sir Parkhurst gaarne willen spreken,” zei hij.

Charly herkende natuurlijk Marholm; hij bracht hem in een vertrek en wekte Raffles.

„Ha, mijn beste Marholm!” riep de lord vroolijk. „Zoo'n ouden bekende kan men in bed liggend ontvangen; breng hem hier!”

De vloer werd naar de slaapkamer gebracht. Toen Marholm tegenover den valschen sir Parkhurst stond, die in bed liggend nog veel meer op dezen geleek, daar het slaapvertrek half donker was, kwam hij weer tot andere gedachten en wist zelf niet meer wat hij moest denken.

„Ik kom van Scotland Yard,” sprak hij.

„Dat kan men u wel aanzien,” antwoordde Raffles.

„Inspecteur Baxter stuurt mij.”

„O zoo, waagt die ezel zich weer op glad ijs?”

„U spreekt met weinig respect over een koninklijk ambtenaar, sir!”

„Ik heb mijn eigen oordeel over hem. En wat verder?”

„Ik ben hier om te informeerden, of s' Parkhurst in Londen is.”

„Doe dan uw oogen eens goed open en kijk mij aan. Kan ik u met een sigaret dienen?”

„Als het u belieft,” zei Marholm en nam er een. „Ik heb mij er nu van overtuigd, dat sir Parkhurst hier is. Er is namelijk een telegrafisch bericht uit Kopenhagen gekomen, dat hij daar moet zijn!”

„Zoo, zeg dan aan Baxter, dat hij den man niet los moet laten, hij schijnt een dubbelganger van mij te zijn, dat hindert mij reeds lang. Deel voorts aan inspecteur Baxter mede, dat ik heden een advertentie in de couranten plaats, om 1000 pond uit te loven voor de arrestatie van Raffles. Die kerel reist voortdurend nog met mijn rok aan. Het is mijn beste kleedingstuk. Baxter kan dus 1000 pond verdienen!”

„Ik zal het hem zeggen,” antwoordde de vloot en ging heen.

Buiten gekomen, begon Marholm na te denken.

„Of Raffles is hier, of de goudkoning in Kopenhagen is Raffles, of Raffles in Kopenhagen is de goudkoning, of Jim is Raffles, of de goudkoning is Jim, of Jim is Raffles en de goudkoning, of.... arme inspecteur Baxter! Wat ben ik blij, dat ik de inspecteur niet ben!”

Hij ging naar Scotland Yard terug en gaf Baxter bericht van hetgeen er gebeurd was.

„Die man kan gemakkelijk 1000 pond uitloven voor de arrestatie van Raffles!” riep Baxter woedend. „Vooral nu, nu hij weet, dat Raffles reeds gevangen zit.”

En hij seinde naar Kopenhagen het volgende:

„De goudkoning is een zwendelaar. Laat hem vooral niet los.

Inspecteur BAXTER.”

Toen men sir Parkhurst te Kopenhagen dit telegram toonde, scheen hij er niets van te begrijpen:

„Nu weet ik waarlijk niet meer, of ik sir Parkhurst ben.

Zou men mij nu naar Londen zenden?”

„Nee, wij moeten eerst weten of u de juiste persoon bent.”

„Zoo, dat kan mooi worden! En Raffles?”

„Die wordt dadelijk naar Londen getransporteerd, omdat wij nu zeker weten, dat het Raffles is!”

Eenige dagen daarna kwam Jim als gevangene in Scotland Yard aan.

De Londensche bevolking werd intusschen opgewonden. Zoo iets was er nog nooit gebeurd.

Sir Parkhurst bewoog hemel en aarde.

Het eerste wat hij deed, was, dat hij alle menschen, die hij door zijn speculaties en waaghalzerijen bena-deeld had, bij zich noodigde en schadeloos stelde.

Iederen dag gaf hij minstens 2000 pond aan ongelukkigen en arme menschen.

De beurslui zeide:

„Parkhurst is krankzinnig geworden!”

Dat was echter nog niet genoeg. De beurskoning gaf niet alleen zijn vermogen met volle handen weg, maar hij verwekte in Londen tevens groote ergernis.

Bij de eerstvolgende vergadering van de Vereeniging ter verhooring van de zedelijkheid, waar de schatrijke heeren bijeen kwamen, sprak hij:

„Dames en heeren!

Ik heb besloten om als voorzitter dezer vereeniging af te treden.”

Een algemeen geroep van: „Zoo!” was het antwoord.

„Is de moeite u te veel geworden?” vroeg hem een oud, schatrijk heer, wien de huichelarij op het gezicht te lezen was.

„Dat juist niet, mr. Weller, maar het is mij niet mogelijk om nog langer mee te zwendelen en om met leede oogen aan te zien, hoe de eerlijke menschen bedrogen worden.”

Er ontstond een lange pauze. Sir Parkhurst ging daarna voort:

„Wij zijn het er zeker over eens dat alles, wat h'er geschied is, niets anders was dan humbug, huichelarij en zwendel, dat wij onze zedelijkheid slechts voorwenden, om op kosten van andere, veel betere menschen, zelf veel gemakkelijker verkeerde dingen te kunnen begaan.

In een woord: ik ben tot de overtuiging gekomen, dat het hoogst noodig is, om de bevolking van Londen de oogen te openen, opdat zij wete, met welk een bende zij te doen heeft.

Daarom heb ik besloten aan de waarheid hulde te doen en openbaar te bekennen:

In dit concert van huichelaars heb ik als kapelmeester gefungeerd. Ik leg echter nu mijn dirigeerstok neer en treed af.”

Een jonge dandy, die zich eerstdaags met een dochter van een der beurslui zou verloven, sprong nu op en riep:

„Dat is ongehoord, wat moet ik wel zijn als u de kapelmeester bent?”

„Gij zijt de fluit, mijn waarde en ik vrees, dat ge spoedig gaat fluiten, als men in Londen gewaar wordt, hoe hoog uw zedelijkheid staat!”

Eenige dames vielen in zwijm en er ontstond een geweldig tumult.

Een zekere mr. Pitt verklaarde, dat hij protesteerde tegen deze woorden, doch het was reeds te laat.

Zegevierend verliet sir Parkhurst—Raffles de plaats, waar het huichelachtige gezelschap een enorme nederlaag had geleden. Den volgenden dag stond alles in de couranten.

In het paleis van sir Parkhurst was het intusschen een echte warboel. Menschen kwamen en gingen, ontelbare zegewenschen werden uitgesproken en als deze alle in vervulling waren gekomen, dan zou Parkhurst Raffles zeer dankbaar moeten zijn.

Ook miss Brown was met haar verloofde gekomen, om, overeenkomstig het bevel van Raffles, het geld aan den goudkoning terug te geven.

Maar sir Parkhurst verklaarde, dat hij nimmer een man, dien hij eerst onrechtmatig had behandeld, nog verder onrecht zou aandoen en hij liet miss Brown niet alleen het geld behouden, maar gaf aan zijn voormaligen secretaris ook een cheque, waardoor deze in staat werd gesteld, zelf een zaak te beginnen.

Intusschen had de verbazing, die de handelingen van sir Parkhurst hadden teweeg gebracht, haar top punt bereikt. Overal verspreidde zich het gerucht, dat de beurskoning krankzinnig was geworden.

Op verzoek van eenige familieleden besloot de rechtbank, om den verkwistenden goudkoning naar diens geestestoestand te laten onderzoeken.

Aan inspecteur Baxter werd opgedragen dit onderzoek te bewerkstelligen.

„Ziet ge nu wel, hoe alle misdaden zich zelf wreken?” zei Baxter tot de vloot.

„Deze sir Parkhurst heeft er altijd vermaak in gevonden, om mij te bespotten en te ergeren. Nu moet ik hem onderzoeken en constateeren, dat hij krankzinnig geworden is.”

„Meer kan men toch niet van u verlangen,” antwoordde de vloot.

Baxter, die den spot dezer woorden niet begreep, ging voort:

„Ik zal met een dokter naar hem toegaan en deze zal hem nauwkeurig onderzoeken.”

„Maar sir Parkhurst zal u, zoodra hij u herkent, de deur uitsmijten.”

„Ach kom, hij weet toch wel, dat ik ambtenaar ben.”

„In die betrekking hebt u tot dusverre nog niet veel geluk gehad.”

„Bovendien,” riep Baxter, „verkleed ik mij, opdat hij mij niet zal kennen. Ik zal tegenover hem als vreemdeling optreden. Ik zal hem wel zand in de oogen strooien.

Ik neem een hem onbekend dokter mee, een dokter uit de provincie, dien ik als mijn vriend voorstel.”

„Daarmede zult u verstandig handelen,” antwoordde Marholm en verheugde zich reeds bij voorbaat op hetgeen er nu weer gebeuren zou.

Reeds den volgenden dag zou het onderzoek plaats hebben.

Dr. Pickwick was daarvoor uit Portsmouth overgekomen.

Hij was een specialist voor zielsziekten. Baxter had het plan beraamd, om sir Parkhurst te laten onderzoeken, zonder dat hij het bemerkte.

„Zoodra hij zich verzet, zal ik natuurlijk geweld gebruiken,” zei de inspecteur van politie. „Laat u dus niet tegenwerken mr. Pickwick.”

„Goed,” luidde het antwoord.

Baxter droeg een rooden baard, een blauwen bril en een langen mantel, toen hij zich bij sir Parkhurst liet aandienen.

Hij werd door Raffles ontvangen.

Maar Charly Brand had hem in de gang nauwkeurig gadeslagen en gezien, dat graaf van Reichenau, zooals Baxter zich noemde, voor den spiegel zijn boord in orde maakte.

Hij liep dadelijk naar de telefoon en terwijl Raffles den graaf van Reichenau ontving, telefoneerde Charly Brand aan Raffles:

„Wees voorzichtig, de man draagt een valschen baard!”

De graaf van Reichenau verklaarde aan sir Parkhurst, dat hij gekomen was, om zijn hulp in te roepen. Op zijn manier had Baxter de zaak verstandig aangepakt.

Hij deed een lang verhaal over bezittingen in Schotland, die hij gekocht had en die hij met behulp van kapitaal productief wilde maken.

„Mijn beide secretarissen zullen dadelijk komen,” ging hij voort. „De een, mr. Pickwick, is mijn procu-

ratiehouder. Ik verzoek u, hem alle vragen te beantwoorden. Hij is zeer bekwaam."

"O zoo," dacht Raffles, die dadelijk bemerkte wat hun doel was, „gij wilt mijn geestestoestand onderzoeken." En hem nauwkeurig opnemende, dacht Raffles „Dat is bepaald Baxter."

"Zijn bewegingen — geen twijfel — het is Baxter." En om zich te verzekeren of mr. Pickwick den inspecteur in zijn vreemde kleeding kende, vroeg hij:

"Woont uw procuratiehouder reeds lang in Londen?"

"Nee, hij is gisteren gekomen, ik kon heden nog niets met hem bespreken. Ik zal hem aan u voorstellen, want hij kent u niet."

Deze woorden waren oprecht gemeend.

Baxter had namelijk den vorigen dag in haast vertegenwoordigd om aan dr. Pickwick te vertellen, hoe hij er den volgenden dag zou uitzien.

Dat was trouwens niet noodig, omdat Marholm mede kwam.

Raffles wist dat niet.

Terwijl Baxter hem alles uiteenzette, noodigde hij hem uit, plaats te nemen.

"Ik hoop, dat wij het spoedig over de zaak eens zullen worden," zei hij, terwijl hij met groote stappen het vertrek op en neer liep, en een la opentrok, waaruit hij een geladen revolver nam.

"Ziet u, waarde graaf, met deze revolver heb ik reeds zeventien menschen neergeschoten.

Maar ik heb ook heldere oogenblikken.

Raak vooral geen van mijn sigaren aan, want ze zijn alle vergiftigd. Maar ik heb een goed glas port, waardoor het leven verlengd wordt. Ik giet daar iederen dag drie druppels cyankali in. Ziet u, daarginds onder dien stoel —" Raffles wees met ernst naar een stoel, die dicht bij Baxter stond — „ziet u, daaronder ligt een bom. Ik behoef slechts op een knop aan den muur te drukken en degeen, die op den stoel zit, vliegt in de lucht. Maar verontschuldig mij, ik hoor gasten, natuurlijk uw procuratiehouder."

Het waren dr. Pickwick en Marholm, die gekomen waren.

"Wilt u binnen komen, mijnheer," sprak hij tot Marholm, dien hij in weerwil van zijn verkleeding dadelijk herkende.

Nauwelijks was Marholm binnen gekomen of Raffles sloot de deur.

Intusschen was ook dr. Pickwick verschenen.

"Ik breng u dadelijk naar sir Pankhurst," zei Raffles, terwijl Charly Brand verbaasd bleef staan.

Dokter Pickwick fluisterde hij in het oor:

"Inspecteur Baxter laat zich verontschuldigen, hij is verhinderd, zelf te komen; ik ben zijn plaatsvervanger, inspecteur Smith."

De dokter maakte een buiging.

"Hier is de zieke," zei Raffles en wees naar inspecteur Baxter. Deze sprong verontwaardigd op, maar Raffles wierp hem snel op zijn stoel terug.

"Er vertoonen zich reeds teekenen van krankzinnigheid," zei hij tot den dokter.

"Maar ik ben immers..." schreeuwde Baxter.

Op dit oogenblik zag hij, dat de dokter in een stoel plaats nam, waaronder, zoo als sir Parkhurst nog zoo juist had gezegd, de bom lag.

Hij riep doodelijk verschrikt:

"Dokter, de stoel ontploft!"

"U ziet," zei Raffles, toen de dokter ontsteld opsprong, „hij lijdt reeds aan waanzin."

Dokter Pickwick nam Baxter's hand.

"Pols 120. U bent zeer opgewonden, beste vriend."

Raffles haalde zijn sigarenkistje voor den dag en presenteerde den dokter een havanna.

"Waarom voelt u mijn pols?" schreeuwde Baxter, die altijd het ongeluk had, zijn tegenwoordigheid van geest te verliezen. „Ge zijt krankzinnig, dokter!"

"Ziet u," zei Raffles, „hij beschouwt u reeds voor krankzinnig."

De dokter knikte.

"Dat is het eerste teeken van waanzin, dat zij den dokter voor krankzinnig verklaren."

Hij nam een sigaar. Baxter snelde naar hem toe en trok hem de sigaar uit de hand.

"Dokter, gij vergiftigt u!"

De dokter zette Baxter weer in zijn stoel terug.

"Deze persoon is gevaarlijk. Wanneer ik dat geweten had, zou ik krankzinnigenverplegers hebben meegebracht."

"Men wordt er akelig van," zei Raffles, belde en gaf aan Charly Brand bevel portwijn te halen.

"Dat is de brutaalste comedie, die nog ooit is opgevoerd," hilde de inspecteur: „Ik ben Baxter en die daar is Parkhurst!"

De dokter wendde zich weer tot Raffles:

"Ik geloof, dat ik niet veel meer behoef te onderzoeken."

Charly Brand bracht portwijn. De dokter klonk met Raffles. Toen vloog Baxter opnieuw op, wierp zich tusschen den dokter en Raffles, sloeg hem het glas uit de hand, zoodat de scherven overal heen sprongen, en schreeuwde:

„Cyankali! U drinkt cyankali!”

De wijn vloog in Baxter's gelaat en het blanketsel, waarmede hij zijn gelaatstrekken geverfd had, veranderde in een saus.

De dokter, die hem wilde kalmeeren, viel met hem op den grond en riep:

„Inspecteur, haal de politie!”

Raffles gaf Charly Brand een wenk.

Terwijl hij en de dokter Baxter vasthielden, die nu inderdaad een aanval van razernij kreeg, kwamen eenige agenten van politie binnen.

Zij namen den zich als waanzinnig aanstellende op hun schouders en brachten hem in een auto, om hem naar Scotland Yard te rijden.

De dokter vertrok.

De vermeende inspecteur van politie verklaarde, dat hij hier wilde blijven, om alles te verzegelen.

Dr. Pickwick had in de verwarring in het geheel niet opgemerkt, dat Marholm verdwenen was.

Intusschen had deze in zijn kamer een luid lawaai gemaakt, dat men echter niet gehoord had, omdat Baxter zoo luid schreeuwde.

Nauwelijks was de dokter de trap af, toen Parkhurst—Raffles de deur opende en zei:

„Wilt u zoo goed zijn, nu naar huis te gaan?”

„Hoe durft u het wagen, mij op te sluiten? Waar is de inspecteur?”

„Die is in veiligheid”.

De „vloer” keek Parkhurst—Raffles hoofdschuddend aan.

„U bent...”

„Inderdaad krankzinnig”, zei Raffles.

Marholm schudde het hoofd.

„Wel, sir Parkhurst, daarover zullen wij nog wel nader spreken; ik ben er in ieder geval van overtuigd, dat, als er in Londen krankzinnigen zijn, u niet daartoe behoort.”

„Ik verzoek u, dat aan inspecteur Baxter mede te deelen; hij zal u op uw woord gelooven”, zei Raffles.

Marholm ging heen.

Intusschen naderde de ontkenning.

Het was niet meer noodig, dat de „vloer” alles in Scotland Yard bekend maakte.

Terzelfder tijd namelijk, dat Baxter wegens krankzinnigheid naar het hoofdbureau van politie werd gebracht en terwijl daar alles opgehelderd werd door Marholm, werd de echte mr. Parkhurst als gevangene naar Scotland Yard gebracht.

Reeds des morgens stond het in alle couranten, dat alle brieven, papieren en verklaringen, die aan het

aardrijkskundig genootschap vertoond waren, zwendel bleken te zijn.

Het verhaal van de ontdekking der Noordpool werd door niemand meer geloofd.

Sir Parkhurst was vreeselijk geblameerd en de eenige lichtzijde in al deze oplichterijen was het bericht, dat het schip, hetwelk de goudkoning naar de Noordpool gezonden had, om de door het ijs ingesloten „Atlantic” te bevrijden, met de geredden aan boord op den terugtocht was.

Sir Parkhurst werd voor Baxter gebracht.

Nauwelijks stond hij voor den inspecteur van politie, of er ging hem een rilling door de leden.

Het gesprek, dat tusschen den gevangene en den inspecteur plaats had, werd op bijzonderen toon gevoerd.

Baxter gevoelde zich thans zeer klein, vooral toen bleek, dat de in Kopenhagen gevangen genomen Parkhurst de echte was.

„Maar dan is Parkhurst, die in Londen leeft, een bedrieger!” riep Baxter.

„Inspecteur”, zei Marholm, „het is nu gebleken, dat de man, die als Raffles gevangen werd genomen, niemand anders is dan de matroos Jim.”

„Maar dan is Parkhurst in Londen Raffles!” riep Baxter en liep als een krankzinnige op en neer door het bureau.

„Dat heb ik reeds lang gedacht”, zei de vloer.

Baxter pakte hem beet en schudde hem heen en weer.

„Waarom heb je mij dat niet reeds voor langen tijd gezegd?”

„Omdat u er mij niet naar gevraagd hebt!”

„Roep oogenblikkelijk alle agenten bijeen! Nu of nimmer!” riep Baxter.

Er kwam een auto voor en zoo snel mogelijk begaven zich de agenten uit Scotland Yard, onder bevel van Baxter, vergezeld van Parkhurst en Marholm naar het paleis.

Toen zij daar aankwamen, vonden zij niemand thuis dan den voormaligen kamerdienaar van den beurskoning.

Toen deze zijn heer zag, viel hij hem om den hals en riep:

„Goddank, dat u weer hier bent.

Ik heb uw bevelen stipt uitgevoerd!”

„Jij ezel”, riep Parkhurst en stiet den bediende van zich af. „Waar is Raffles?”

„Raffles? Dat weet ik niet. Ik heb hedenmorgen order ontvangen om naar hier te komen, omdat uw

terugkomst verwacht werd. Er is ook een brief voor u gekomen".

Baxter en Parkhurst grepen tegelijk naar den brief.

Het schrijven was van de hand van Raffles en luidde als volgt:

„Mijn waarde heer!

Daar ik er van overtuigd ben, dat uw dankbaarheid jegens mij, die uw goeden naam in Londen hersteld heb, zeer groot zal zijn, heb ik er mij aan onttrokken, uw persoonlijken dank te ontvangen. Uw vermogen is weliswaar door de weldadige werken, die ik in uw naam heb uitgevoerd, met negentig procent verminderd, ben er echter zeker van, dat het u niet moeilijk zal vallen, spoedig weer een groot vermogen bijeen te brengen, maar u zult zeer zeker in het vervolg met meer

beleid handelen tegenover degenen, die door uw oplichterijen hun geld hebben verloren.

Uw

JOHN C. RAFFLES."

Parkhurst smiet den brief op den grond en trapt er met de voeten op. Daarna raapte hij hem weer op en zeide: „Wat moet ik doen? Er zal mij wel n'ets anders overblijven, dan een leening bij Raffles te sluiten, om spoedig weer een bedrijfskapitaal in handen te hebben!"

„Dan doet u iets, dat strafbaar is!" zei Marholm; „u weet toch zeker wel, sir Parkhurst, dat inspecteur Baxter geen strafbare handelingen duldt!"

„Loop naar den duivel met je strafbare handelingen!" riep de gewezen goudkoning. „Je inspecteur moest opgehangen worden! Waar is hij?"

„Hij heeft een Fransch compliment gemaakt!" gaf de vloot droogjes ten antwoord; „maar, let er eens op, zoodra zich een nieuwe gelegenheid voordoet om Raffles — te laten ontvluchten, dan is hij weer aanwezig!"

Pool's Odol-Tandpasta is voor het publiek NIET duurder dan een der vele namaakseis.

SPOOK-UUR.

Dat is, voor bijgeloovige menschen, de tijd tusschen 12 en 1 uur des nachts en voor sommigen geldt ook het middaguur als spookuur. Want vroeger heette net, dat een middaggodin bestond, die ieder, die haar op het veld tegenkwam, drie vragen stelde, welke moesten worden beantwoord, wilde het dien persoon goed gaan.

Maar over het algemeen verschijnen geesten en spookken in den nacht en dit bijgeloof is waarschijnlijk ontleend aan het feit, dat een ander leven begint in het woud, als de mensch zich ter ruste begeeft. Dan immers kruipt de schuwe nachtvogel uit zijn schuilhoek en alles wordt omgeven door een sluier van geheimzinnigheid.

In het middernachtelijk uur, aldus wil het bijge-

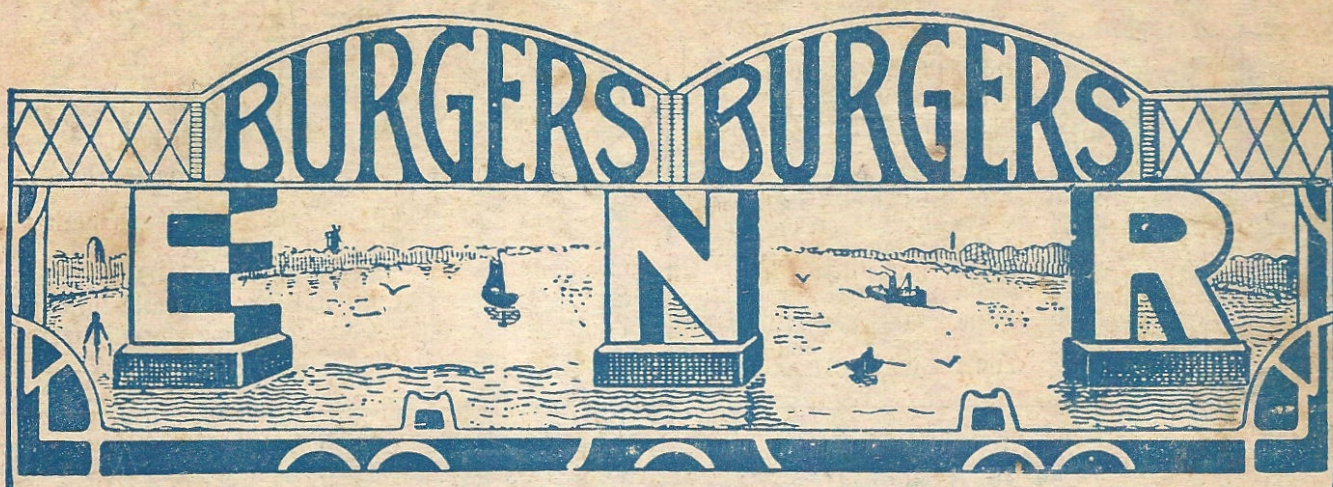
loof, verandert water in wijn; de dieren worden met rede begaafd en kunnen waarzeggen; geesten waren rond; verzonken steden rijzen op; boomen bloeien en rijpen.

Op het kerkhof wandelen in het spookuur de dooden, in lange gewaden gehuld, vreedzaam over het kerkhof, om daarna weer te gaan rusten. En door het luchtruim vliegen spookachtige vrouwen, honden met vurige oogen, ruiters zonder hoofd.

Dat is ook het uur, waarin moordenaars en andere misdadigers hun gerechte straf ondervinden; zij worden, zonder dat iemand er iets van gewaar wordt, met roeden gekastijd, met den knoet gegeeseld, met heete ijzers gebrand.

De volgende aflevering No. (180) bevat:
De gestolen tijger.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Een Rijwiel koopen MET OORDEEL
is een Rijwiel berijden met voordeel.
Wie juist oordeelt, koopt een

BURGERS
E. N. R.

✻ Het voordeel blijkt spoedig. ✻